
Μεγάλη Πυραμίδα

Πέρασαν πολλοί αιώνες από τότε που ο άνθρωπος πρωτοαντίκρισε τη μεγάλη πυραμίδα και γεύτηκε τα έντονα συναισθήματα, που γεννιούνται απ' αυτό το εκπληκτικό θέαμα. Δέος και φόβο γεύεται ο άνθρωπος μπροστά στην πυραμίδα. Δέος εξαιτίας των οφθαλμών του και φόβο εξαιτίας του μυαλού του. Εντυπωσιάζεται ο άνθρωπος απ' αυτό το κολοσσιαίο δημιούργημα, που απέχει πολύ από τη δική του φύση. Παράλληλα φοβάται, γιατί δεν μπορεί να αντιληφθεί τη δύναμη, που αναζήτησε και πέτυχε αυτήν τη δημιουργία. Ακόμα κι αν αρνείται τη θεϊκή παρέμβαση, είναι αδύνατο να μη γευθεί το φόβο.

Αν η πυραμίδα είναι ανθρώπινο δημιούργημα κι υπηρετεί την ανθρώπινη ματαιοδοξία, ποιος είναι πραγματικά ο άνθρωπος; Είναι ο άνθρωπος, ο θύτης, που υπηρετώντας τη ματαιοδοξία του άσκησε εξουσία θανάτου πάνω σ' ανθρώπους, για να δημιουργήσει ένα νεκρό μνημείο; Είναι ο άνθρωπος το θύμα, που δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στην εξουσία απ' όπου κι αν αυτή προέρχεται, σκορπίζοντας τη ζωή του πάνω στην άμμο της ερήμου; Ποιες είναι οι συνθήκες, που οδηγούν τον άνθρωπο στη θυσία και μέχρι πού είναι δυνατό να φτάσει αυτή; Ο άνθρωπος μπροστά στην πυραμίδα βλέπει την αλήθεια. Βλέπει τον εαυτό του μικρό και θνητό και την πυραμίδα ένα έργο τεράστιο κι αθάνατο. Η αλήθεια είναι αυτή η διαφορά και η θυσία που απαιτεί η δημιουργία των αθάνατων επιτευγμάτων. Στην πραγματικότητα του δίνεται η δυνατότητα να δει αυτό, που απαγορεύεται να γνωρίζει ο άνθρωπος και είναι το μυστήριο.

Για ν' αρχίσει ν' αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης τη λογική των παραπάνω, θ' αναφερθούμε σ' απόλυτα ανάλογες καταστάσεις. Αντικρίζει ο άνθρωπος την πυραμίδα κι εντυπωσιάζεται. Η σκέψη του πάει κατευθείαν σ' αυτούς, που πήραν τις αποφάσεις για την οικοδόμησή της και σ' αυτούς, που θυσιάστηκαν γι' αυτό. Ακόμα κι αν η πυραμίδα είχε κάποια λειτουργική αξία, ακόμα κι αν έλυσε όλα τα προβλήματα των ανθρώπων, είναι αδύνατο να αιτιολογήσει την ανθρώπινη θυσία. Πώς είναι δυνατό θνητοί άνθρωποι να θυσιαστούν για κάτι το οποίο είναι τόσο μακριά από τη φύση τους; Ένα δημιούργημα αθάνατο που, ακόμα κι αν ήταν αποτελεσματικό, οι ίδιοι δε θα μπορούσαν να τ' απολαύσουν. Πώς είναι δυνατόν ο ευφυής κι ανέμελος άνθρωπος να σκόρπισε τη ζωή του για κάτι που απαιτεί θυσία ζωής κι υπόσχεται ποιότητα σε κάτι, που χάνεται;

Η αλήθεια σ' αυτό το σημείο αποκαλύπτεται. Ο άνθρωπος αγνοεί τον ίδιο του τον εαυτό και την έννοια της Δημιουργίας. Βλέπει τα είδωλα κι αγνοεί την πραγματικότητα. Στέκεται απέναντι στην πυραμίδα και κρίνει τους δούλους, που την έκτισαν. Δεν τολμά να κάνει το πλέον απλό: να δει τον εαυτό του, να δει τον πολιτισμό του. Αν καταφέρει και διαπιστώσει τις ομοιότητες, γίνεται Θεός. Ο Θεός μόνο έχει τη δυνατότητα να δει τους δούλους να θυσιάζονται γι' αθάνατα επιτεύγματα αγνοώντας τη φύση τους. Ο Θεός βλέπει τους σύγχρονους ανθρώπους να κάνουν το ίδιο. Πολεμούν μέχρι θανάτου οι άνθρωποι, κι εξουσιάζουν τα παιδιά τους εν ονόματι των πολιτισμών τους, που υποτίθεται δημιουργούν, για ν' απολαύσουν καλύτερη ζωή. Ποια η διαφορά μεταξύ της πυραμίδας κι ενός πολιτισμού; Ο άνθρωπος σήμερα έχει πατήσει τη Σελήνη κι έχει άγνοια των πάντων. Δουλεύει μέρα και νύχτα, χωρίς ν' απολαμβάνει αυτά που επιθυμεί κι αισθάνεται πολιτισμένος εξαιτίας ενός πολιτισμού του οποίου αγνοεί το λόγο ύπαρξης. Ο άνθρωπος υποτίθεται δημιουργεί πολιτισμούς για ν' απολαμβάνει και το μόνο που τελικά κάνει είναι να φορτώνεται το κόστος που απαιτεί η διατήρησή τους, ώστε να τους παραδίνει στις επόμενες γενιές. Αιώνες τώρα ο άνθρωπος κάνει αυτό το πράγμα. Χτίζει έναν πανέμορφο οίκο κι αρνείται να μπει μέσα σ' αυτόν, γιατί δεν αντιλαμβάνεται τι κάνει. Ο οίκος έχει νόημα κι αξία, όταν κατοικείται. Σε κάθε άλλη περίπτωση παύει να έχει αυτήν τη σημασία και γίνεται τάφος, εφόσον μόνο νεκροί τον απολαμβάνουν.

Αν κατανοήσει ο αναγνώστης τα παραπάνω, κατανοεί το μυστήριο της πυραμίδας. Η πυραμίδα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία προφητεία, που δόθηκε από το Θεό στον άνθρωπο. Το σύνολο της πορείας του ανθρώπου είναι αποτυπωμένο πάνω στην πυραμίδα. Ο σημερινός παγκόσμιος πολιτισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά η πυραμίδα που ο άνθρωπος, ενώ τη βλέπει, δε γνωρίζει τι πρέπει να κάνει. Βλέπει και δεν καταλαβαίνει. Γνωρίζει τι είναι δυνατό να του προσφέρει ο πολιτισμός του και δεν μπορεί να το ζητήσει. Έχει γνώση της ιστορίας του και παγιδεύεται μέσα σε δομές, που έχουν προσχεδιαστεί. Τρέχει μέσα στους διαδρόμους φθείροντας τη ζωή του, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι θα γίνει Θεός. Πώς είναι δυνατό να γίνει κάποιος Θεός, όταν ακολουθεί τα ίχνη αυτών για τους οποίους υπάρχει γνώση ότι απέτυχαν; Ο άνθρωπος έχει πάντα ως στόχο τη Θέωση. Εξαιτίας της απιστίας του όμως δε σέβεται τη φύση του, επομένως το Δημιουργό, και πεθαίνει. Γεννιέται Θεός και πασχίζει να μορφωθεί, ώστε να διαδεχθεί κάποιον, που σίγουρα έχει αποτύχει. Θαυμάζει βασιλιάδες και πολιτικούς που απλά υπηρέτησαν έναν πολιτισμό που αξία έχει μόνον, όταν παραδίνεται στους ανθρώπους.

Η πυραμίδα περιγράφει τα όσα έχουν συμβεί μέχρι τώρα μ' έναν τρόπο μοναδικό κι ανεπανάληπτο. Ό,τι περιγράφουμε στο Μυστικό Σχέδιο, υπάρχει μέσα στην πυραμίδα. Οι άνθρωποι γεύονται το θάνατο γιατί δεν μπορούν να σταθούν στο ύψος που απαιτεί η θεϊκή καταγωγή τους. Ο θάνατος είναι το φυσικό αποτέλεσμα μίας λανθασμένης επιλογής εξαιτίας της λήψης λανθασμένων δεδομένων. Αυτό είναι αναπόφευκτο, όταν ο άνθρωπος δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει την ταυτότητά του. Αγνοεί ο άνθρωπος τη μεικτή του φύση και παγιδεύεται. Αγνοεί ότι είναι ταυτόχρονα και Θεός και ζωντανό πλάσμα, που έχει ανάγκες. Αυτή η μεικτή φύση προσδιορίζει και τα λειτουργικά του χαρακτηριστικά. Αν ήταν μόνον πνεύμα, ως Θεός θα παρέμενε σταθερά κοντά στο Θεό Πατέρα και δε θα είχε ανάγκη να εργάζεται. Αν ήταν ζώο, θ' αγωνιζόταν όπως τα υπόλοιπα δημιουργήματα μόνο για την καθημερινή επιβίωση.

Επειδή δε συμβαίνει τίποτε απ' αυτά τα δύο ξεχωριστά, έχουμε την εμφάνιση των σύνθετων φαινομένων. Δημιουργεί ο άνθρωπος πολιτισμούς, χρησιμοποιώντας τη θεϊκής προέλευσης ευφυΐα του, για να βελτιώσει τη ζωή του ως πλάσμα της φύσης. Το σώμα δεν του επιτρέπει να κατοικήσει στον ουρανό και το πνεύμα, του αρνείται να βιώνει στη Γη κοινές συνθήκες με τα ζώα.

Προϊόν αυτής της εσωτερικής πάλης είναι ο συμβιβασμός της πυραμίδας. Ο άνθρωπος ως ον – ο καθένας ξεχωριστά – θα πρέπει να πάρει ένα διπλό ρόλο. Ως υιός του Θεού, Θεός, ν' ανέβει στην κορυφή της πυραμίδας για να πλησιάσει όσο το δυνατόν τον Πατέρα. Όμως ως δημιουργήμα με ανάγκες είναι υποχρεωμένος να συντηρεί αυτήν την πυραμίδα, που εξασφαλίζει την παραπάνω συνθήκη. Ο άνθρωπος θα πρέπει να σκέφτεται σαν υιός του Θεού και ν' απαιτεί το σύνολο των όσων ο ανθρώπινος πολιτισμός μπορεί να του προσφέρει, καθώς και να εργάζεται ταυτόχρονα για τη διατήρηση αυτού του πολιτισμού· να βρίσκεται ταυτόχρονα στην κορυφή της πυραμίδας, αλλά ν' αποτελεί κι ένα λιθάρι της. Σαν Θεός πρέπει να βρίσκεται έξω απ' αυτήν και ως άνθρωπος ν' αποτελεί δομικό στοιχείο της. Αυτός ο διπλός ρόλος είναι απαραίτητος για την εξασφάλιση της Θέωσης. Ο Χριστός, ο Υιός του Θεού και Θεός το δηλώνει ξεκάθαρα. Ο Πατέρας εργάζεται κι ο Ίδιος επίσης. Ο άνθρωπος μπορεί να γίνει Θεός κι όμοιος του Υιού μόνον, όταν σέβεται την παραπάνω συνθήκη. Πλησιάζει τον Πατέρα παρακολουθώντας τον Υιό.

Αυτά τ' αναφέρουμε για ν' αντιληφθούμε τι ακριβώς περιγράφει η πυραμίδα, έχοντας γνώση της εμφάνισης του Υιού του Θεού. Ο Υιός είναι το πρότυπο για κάθε άνθρωπο κι Αυτός που πραγματοποιεί την ιδανική πορεία. Ο Υιός είναι ο μόνος, που είχε τη δυνατότητα ως Θεός να βγει από την πυραμίδα και να σταθεί στην κορυφή της κι ο

Ίδιος είναι Αυτός, που εργάστηκε όσο κανένας άλλος για τη δόμσή της. Η απουσία Του λόγω της Θυσίας αποκαλύπτει την έλλειψη κορυφής στην πυραμίδα. Η γνώση των παραπάνω αποκαλύπτει το πεδίο στο οποίο πρέπει ν' αναζητήσουμε την προσφορά της Θυσίας. Αν πρέπει ο κάθε άνθρωπος να πάρει κάποιον ρόλο στο εσωτερικό της πυραμίδας, ο Υιός θυσιάστηκε εξαιτίας αυτού του ρόλου.

Ο παγκόσμιος πολιτισμός είναι το σύνολο του όγκου της πυραμίδας. Η περιγραφή της πυραμίδας ακολουθεί το Μυστικό Σχέδιο ως θέμα στο συγκεκριμένο βιβλίο, γιατί πρέπει ο αναγνώστης να γνωρίζει τις συνθήκες, που γέννησαν τον πολιτισμό αυτόν. Μόνο μέσω αυτής της γνώσης είναι δυνατό να γίνει αντιληπτή η αξία της πυραμίδας. Αν αγνοεί ο άνθρωπος τα όσα συνέβησαν μέχρι να φτάσουμε σ' αυτό το εκπληκτικά υψηλό επίπεδο γνώσης, είναι αδύνατο ν' αντιληφθεί το εσωτερικό της πυραμίδας και την αξία των διαδρόμων της και των άλλων εσωτερικών της χώρων. Ό,τι είναι οι λίθοι για την πυραμίδα, είναι οι άνθρωποι για τον πολιτισμό. Η διαφορά όμως βρίσκεται στο γεγονός ότι οι λίθοι είναι άψυχοι κι ο οικοδόμος τους τοποθετεί στη σειρά που πρέπει, χωρίς να υπολογίζει τίποτε άλλο, παρά μόνο την επιστημονική του γνώση. Δεν υπάρχει περίπτωση να σκεφτεί ότι ευνοημένος είναι ο λίθος, που βρίσκεται στην κορυφή κι αδικημένος αυτός της βάσης, που παίρνει το μεγαλύτερο φορτίο. Ανάλογα με την ποιότητα του λίθου υπάρχει και η τοποθέτηση.

Αυτό με τους ανθρώπους είναι αδύνατο να συμβεί. Ο Θεός είναι Πατέρας όλων των ανθρώπων και η αγάπη Του είναι δεδομένη. Επιδίωξη Του ήταν να χτίσει ένα σύστημα, που για να πάρει το οριακό ύψος, θα έπρεπε να υπάρχει εξουσία. Κάποιος θα έπρεπε να είναι πιο ψηλά από τους υπολοίπους, ώστε ν' αρχίσει να παίρνει μορφή το οικοδόμημα. Όσο απαραίτητος κι αγαπητός είναι ο υιός Του ο βασιλιάς, τόσο απαραίτητος κι αγαπητός είναι κι ο υιός Του ο εργάτης που ματώνει στο εργοστάσιο. Είχε ο Θεός τους λίθους αλλά δεν υπήρχε περίπτωση ν' αδικήσει κανέναν. Δεν ήθελε για κανένα λόγο να ξεχωρίσει κάποιους αδικώντας τους υπολοίπους. Η επιλογή Του ήταν τέλεια και ήταν η δημιουργία συνθηκών παγίδευσης.

Ο μόνος, που πραγματικά αδικήθηκε υπέρ των ανθρώπων ήταν ο Ίδιος με την ανθρώπινη μορφή του Υιού. Είναι αδικία ένα όμορφο ανθρώπινο πλάσμα να θυσιάζει τη ζωή του στα τριάντα τρία Του χρόνια. Δεν υπάρχει δόξα, που ν' ανταλλάσσεται με τη ζωή. Αδίκησε ο Θεός τον Υιό Του. Για τι να πρωτοκλάψει στο Σταυρό ο Χριστός; Για το κορμί του, που αιμορραγούσε; Για τη νεότητα, που θυσιαζόταν; Για τον έρωτα που δεν απόλαυσε; Για τη φτώχεια που έζησε; Με τι ανταλλάγματα; Τη δόξα; Ακόμα κι αν αγνοήσουμε ότι δεν υπάρχει γελοίο ανθρωποειδές, που να μην εκμεταλλεύτηκε το

όνομά Του, ουδεμία αξία έχει η δόξα μπροστά στη ζωή. Ο Χριστός θυσιάστηκε από αγάπη προς το Θεό και τον άνθρωπο. Θυσίασε τη ζωή Του, για να ζήσουν οι επόμενες γενιές καλύτερα. Ο Υιός αδικήθηκε από το Θεό, όταν πήρε τη γνώση. Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι αδικούνται κατά πρώτον από τον ίδιο τους τον εαυτό και μετά από τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι πάντα είχαν επιλογές, ενώ ο Υιός όχι. Απλά οι άνθρωποι είναι πονηροί και προτιμούν το σκοτάδι, γιατί τα έργα τους είναι πονηρά. Αυτήν την πονηριά εκμεταλλεύεται ο Θεός και δομεί το σύστημα. Όσο πιο ισχυρό γίνεται το σύστημα και το σκότος που προκαλεί, τόσο πιο ισχυρό φως παραδίδεται στον άνθρωπο. Όμως η απιστία του και η πονηριά του τον κάνουν θύμα και τον βυθίζουν στην Κόλαση. Η γνώση όλων αυτών αποκαλύπτει και τον τρόπο οικοδόμησης της πυραμίδας. Ο Θεός δεν αδίκησε κανέναν και η πυραμίδα υψώνεται χωρίς άσκηση εξουσίας Άνωθεν. Ο ανθρώπινος πολιτισμός, ενώ είναι δυνατό να δομηθεί μέσω της εξουσίας του Θεού παρ' όλ' αυτά υψώνεται χωρίς αυτήν. Ενώ φαινομενικά λόγω της παρουσίας του Υιού φαίνεται ως θείο έργο, δεν είναι, παρά είναι ανθρώπινο.

Το αντίθετο κι αυτό είναι το παράδοξο συμβαίνει με την πυραμίδα. Φαινομενικά η πυραμίδα φαίνεται ως ανθρώπινο έργο, ενώ στην πραγματικότητα είναι θείο. Ο Θεός έκτισε την πυραμίδα υπηρετώντας πολλαπλά το Σχέδιο Του. Η πυραμίδα υπήρχε πάνω στη Γη, πριν γεννηθεί ο άνθρωπος. Η πολλαπλότητα, σ' ό,τι αφορά τη χρήση της από το Θεό, γίνεται αντιληπτή μέσω της γνώσης που προσφέρει και των φαινομένων που προκαλεί ως θέαμα. Η πυραμίδα είναι μία λίθινη βίβλος, που χιλιάδες χρόνια πριν γνωστοποιούσε τι πρόκειται να συμβεί. Υπηρετεί το Σχέδιο γιατί την κατάλληλη στιγμή θ' αποκαλύψει τη θεία δύναμη. Είναι όμως άκρως απαραίτητη και για το λόγο ότι φέρνει το θνητό κι αδύναμο άνθρωπο απέναντι στο θάνατο, το άφθαρτο και το τεράστιο. Η ευφυΐα του ανθρώπου από εκείνο το σημείο κι έπειτα τον παρασέρνει. Ξυπνά η ματαιοδοξία του κι επιδιώκει στόχους πέρα από τη λογική που επιβάλλει η φύση του. Νομίζει λανθασμένα ότι είναι ανθρώπινο έργο και ζηλεύει την αιώνια δόξα αυτού που το έφτιαξε. Προσπαθεί να την αποσπάσει και τείνει προς την εξουσία, εφόσον τα μεγέθη είναι πέρα από τις δυνατότητες του ανθρώπου ως άτομο. Η ευφυΐα του τον ωθεί να παγιδεύει τους ανθρώπους μ' αποτέλεσμα να παγιδεύεται, εφόσον βρίσκεται διαρκώς πίσω του η ευφυΐα του Θεού.

Ο Θεός σε πρώτη φάση καταφέρνει να κάνει αυτό, που πάντα είναι το βασικό για έναν οικοδόμο. Διαχωρίζει τους λίθους ανάλογα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους. Αλλού τοποθετούνται οι σκληροί, οι μαλακοί, οι μεγάλοι κι οι μικροί. Από τη στιγμή που οι άνθρωποι δεν είναι ίδιοι μεταξύ τους, μπροστά σ' ένα μυστήριο φαινόμενο αντιδρούν διαφορετικά, επειδή αντιλαμβάνονται διαφορετικά πράγματα. Λόγω της διαφορετικής

αντίληψης ομαδοποιούνται και διαχωρίζονται μόνοι τους ανάλογα με την ευφυΐα τους. Ενώ μέχρι τότε η ευφυΐα δεν έπαιζε κανένα ρόλο κι ο άνθρωπος ήταν τέλειος, με τη βοήθεια του μυστηρίου αλλάζουν τα δεδομένα. Οι ευφυείς αναζητούν την αθανασία εκμεταλλευόμενοι τους λιγότερο ευφυείς κι αυτοί τους υπολοίπους. Σ' αυτόν το διαχωρισμό βοηθούν και τα διάφορα φυσικά φαινόμενα, που τρομάζουν τον άνθρωπο όπως είναι, οι αστραπές, οι βροντές, οι πλημμύρες. Ο άνθρωπος αφέθηκε ελεύθερος στη φύση, μέχρι να ολοκληρωθεί αυτός ο διαχωρισμός κι αμέσως μετά άρχισε να χτίζει τον πολιτισμό του απόλυτα όμοια με την πυραμίδα.

Η πυραμίδα δεν είναι μία πυραμίδα αλλά ένα σύμπλεγμα τριών πυραμίδων με διαφορετικά χαρακτηριστικά. Ήταν αδύνατο να χτιστεί διαφορετικά, γιατί δε θα μπορούσε να πάρει τον τελικό της όγκο. Είναι αδύνατο χωρίς τη γνώση του Μυστικού Σχεδίου ν' αντιληφθεί ο αναγνώστης τι συμβαίνει. Με βάση τη γνώση μας θα προσπαθήσουμε να δούμε την κατάσταση από την πλευρά του Θεού ως υιοί Του, ως Θεοί. Θα προσπαθήσουμε να κτίσουμε το ίδιο οικοδόμημα με την ίδια μέθοδο. Τα εφόδια που έχουμε είναι τα εξής: μία Γη ικανή να φέρει φορτία από πλευράς αντοχής, άνθρωποι, που είναι δυνατό ν' αλλάξουν χαρακτηριστικά και ν' αποτελέσουν τους λίθους, και ειδική γνώση που δίνει χαρακτηριστικά στους ανθρώπους και άρα δημιουργεί διαφορετικούς τύπους λίθων. Για ν' αλλάξουν οι άνθρωποι θα πρέπει να πάρουν γνώση· άρα θα πρέπει να προκαλέσουμε το αμάρτημα. Η γνώση για το Θεό είναι ταυτόχρονα και γνώση για τον Υιό. Ο Θεός τοποθετείται στον ουρανό κι ο Υιός παίρνει τη μορφή του Φωστήρα. Στόχος είναι να δομηθεί σύστημα τόσο ισχυρό, ώστε να είναι δυνατό να εισέλθει σ' αυτό ο ίδιος ο Ήλιος, χωρίς να το καταστρέψει.

Ο άνθρωπος της Βαβυλώνας επιλέγεται για να πραγματοποιήσει το αμάρτημα. Παίρνει γνώση περί Θεού και χτίζει το πρώτο σύστημα προκαλώντας στη Γη τρομερά φαινόμενα. Η ανθρωπότητα μπαίνει στην πατριαρχική εποχή κι εξαφανίζεται το σύνολο των δέντρων και των χόρτων της Γης. Υπάρχει ένας φωστήρας και στη Γη, θάλασσα κι έρημος. Μέσα στην έρημο υπάρχει πάντα ποταμός, εφόσον, για να υπάρξει φωστήρας, πρέπει να υπάρξει δωρεά και άρα ύδωρ. Ο Θεός, όπως και κάθε καλός οικοδόμος, χτίζει πάντα μακριά από τη θάλασσα, εφόσον απειλείται το οικοδόμημα απ' αυτήν. Σ' αυτήν την περίπτωση όμως είναι υποχρεωμένος να χτίσει δίπλα σε ποταμό, εφόσον αυτός συνδέεται με το φωστήρα. Ο ποταμός είναι ο Ευφράτης και η κορυφή της πυραμίδας η Βαβυλώνα. Ευφράτης = 36 = Κατακλυσμός = Ύδωρ ζων = Παιδεία. Ο ποταμός δίνει την παιδεία, ώστε να παρακολουθεί ο άνθρωπος τον ουρανό και να παραμελεί τη γη, που μετατρέπεται σε έρημο. Ποταμός μέγας = 54 = Δωρεά του Θεού.

Ποταμός μέγας Ευφράτης = 90 = Βασιλεύς της Βαβυλώνας = Ανθρωποκτόνο σύστημα = Κύριος των ανθρώπων = Δένδρον της γνώσης.

Ο Θεός εμφανίζει τον Υιό Του με γνώση και άρα ως Βασιλέα και χτίζει το πρώτο σύστημα στον κόσμο. Το ύψος αυτό είναι το ύψος της Βαβυλώνας κι ο άνθρωπος υψώνεται από τη Γη. Βαβυλών = 19. Ο άνθρωπος βρίσκεται πλέον στο ύψος του 19ου σκαλιού της πυραμίδας, επομένως στην είσοδό της. Το ύψος αυτό είναι οριακό, γιατί όπως είδαμε μόνο στη Μεσοποταμία υπήρχαν οι απαραίτητες συνθήκες. Δόθηκε γνώση να δαμαστεί ένας μεγάλος ποταμός και το σύστημα επεκτείνεται στο χώρο, που πληρεί κάποιες προϋποθέσεις. Αν ο άνθρωπος δεν ήταν πονηρός, θα φερόταν σαν Θεός και θ' απολάμβανε μία πυραμίδα, που μειώνει την απόσταση από τον ουρανό, που θα τον κρατούσε σε μόνιμη επαφή με το Φωστήρα κι έναν ποταμό ευεργέτη, εφόσον ο ποταμός νικά την έρημο. Η εξουσία όμως τον παρασύρει και τον βυθίζει στο σκοτάδι. Όχι μόνο δε διατηρεί επαφή με το Θεό, αλλά κι εγκαταλείπει το επίπεδο της Γης. Επειδή δεν μπορεί ν' ανέβει ψηλότερα αρχίζει και σκάβει τη Γη.

Η πυραμίδα αυξάνει το εσωτερικό της ύψος διαρκώς, όχι επειδή υψώνεται η κορυφή, αλλά επειδή πέφτει το ύψος όπου είναι τοποθετημένη η βάση. Στη Γη αυξάνει η επιφάνεια της βάσης της πυραμίδας όχι λόγω νέας γνώσης, που αγγίζει περισσότερους ανθρώπους αλλά γιατί ο άνθρωπος αρέσκεται να ζει μέσα στο σκοτάδι και να παρασέρνει σ' αυτό τους ανθρώπους. Το μήκος του καθοδικού διαδρόμου προσδιορίζει το ύψος της περιέργης αυτής πυραμίδας της οποίας η μία πλευρά είναι δυσανάλογα μεγάλη σε σχέση με την άλλη. Οι άνθρωποι σκάβουν διαρκώς, χωρίς να καταλαβαίνουν πού βρίσκονται. Η ανάγκη αυτή για σκάψιμο ξεκινά από την ύπαρξη της άμμου. Ο φωστήρας εμφανίστηκε αλλά αυτό απαίτησε δωρεά. Υπήρχαν άνθρωποι, που πήραν γνώση κι αντιδρούσαν στην εξουσία. Το σύστημα απειλείται απ' αυτούς και το γνωρίζει. Οι άθλιοι άρχισαν να ψεύδονται για να νικήσουν την άμμο που προκαλούσε την αστάθεια. Κόκκοι της άμμου = 56 = Διδακτοί Θεού = Υιοί του Θεού, ενώ Άμμος της ερήμου = Πνευματικά δικαιώματα = 70. Ενώ η άμμος ήταν επιθυμητή στην αρχή, για να καταστρέψει τη ζωή πάνω στη Γη, με τη δόμηση του συστήματος άρχισε να γίνεται ανεπιθύμητη. Καταστροφή της ζωής πάνω στη Γη σημαίνει να μη ζει ο άνθρωπος ως ευφυές ον. Να μην έχει άποψη και να μην ενεργεί αυτόβουλα. Με τη δωρεά γνώσης παύουν να υπάρχουν οι διαφορετικές απόψεις και λόγω του Σχεδίου κυριαρχεί η άποψη των νεκρών, που παρανοούν το σύνολο των Γραφών. Αυτοί όλοι είναι η άμμος και είναι επιθυμητοί μέχρι να δομηθεί το σύστημα. Από τη στιγμή που αυτό δομήθηκε, οι άθλιοι γνωρίζουν ότι η παρανόηση της δωρεάς δεν μπορεί να γίνεται πάντα και άρα υπήρχε κίνδυνος. Άρχισαν να προσθέτουν ψέμα στο ψέμα κι αυτοπαγιδεύτηκαν. Η

διπλή γραμμή στον καθοδικό διάδρομο αποκαλύπτει την οριακή κατάσταση, που ακολούθησε την ίδρυση της Βαβυλώνας.

Μέχρι εκείνο το σημείο η Βαβυλώνα δεν είχε χαρακτηριστικά μονιμότητας. Τα ψέματα ήταν τόσα, ώστε και το σύστημα να επιβιώνει και οι άνθρωποι, χωρίς να το απειλούν, να μπορούν να επιβιώνουν. Από εκείνο το σημείο κι έπειτα δεν υπάρχει δρόμος επιστροφής. Η Βαβυλών = 19 = Αγάπη, μετατρέπεται απόλυτα σε Βαβυλώνα = 20 = Τάφος = Λάκκος = Ασία = Αρχή. Ο ένας ψεύτης παγίδευε τον άλλο. Ξέχασαν γιατί τους δόθηκε η γνώση και από ποιον. Δεισδαιμονίες και προλήψεις άρχισαν όχι μόνο να βγάζουν την άμμο από το εσωτερικό της πυραμίδας, αλλά και να τρυπούν το βράχο. Οριακό σημείο είναι ο λάκκος στο τέλος του διαδρόμου, που είναι μία ανεστραμμένη αίθουσα. Ο άνθρωπος έχασε τον προσανατολισμό του και δε γνωρίζει τι κάνει. Η οροφή αυτής της αίθουσας είναι λεία γιατί χρησιμοποιείται ως δάπεδο. Σκάβει για να βγει, αγνοώντας ότι βυθίζεται μέσα στη Γη. Το βάθος είναι οριακό γιατί από ένα σημείο και πέρα δεν υπάρχει ενδεχόμενο να χειροτερεύσει η κατάσταση. Όταν ο άνθρωπος γίνεται πιο δουλικός από σκύλο και πιο άβουλος από πρόβατο έχει φτάσει στα όρια. Οι άνθρωποι της Βαβυλώνας κινούνται σ' αυτόν το διάδρομο που είναι ένα τούνελ.

Το πρόβλημα, που γεννιέται μετά την επίτευξη αυτού του στόχου είναι ότι ο διάδρομος αυτός πρέπει να πάρει πανίσχυρα χαρακτηριστικά και ταυτόχρονα να υπάρχει φαινομενική διέξοδος, χωρίς να είναι η πραγματική. Ο Θεός, χωρίς ν' αλλάξει κανένα βασικό δεδομένο μέσα στην κοινωνία αυτού του τύπου δημιουργεί την Αίγυπτο. Δίνει τρομερή γνώση σ' αυτήν, διαφοροποιώντας την από τη Βαβυλώνα. Η Αίγυπτος σ' αυτήν τη φάση είναι το πρώτο πώμα του ανοδικού διαδρόμου. Οι Αιγύπτιοι είναι θύματα της τρομερής γνώσης τους. Η τεράστια γνώση τους παγιδεύει, επειδή από τη μία πλευρά δεν ξεφεύγουν από τη λογική της Βαβυλώνας κι από την άλλη βλέπουν τον Ήλιο. Είναι καθηλωμένοι, γιατί προσπαθούν να πετύχουν το αδύνατο. Προσπαθούν να πλησιάσουν το φωστήρα που βλέπουν. Μπορούν να περπατήσουν αντίθετα από τους Βαβυλώνιους αλλά δεν το επιχειρούν. Η γνώση της Αιγύπτου μπορούσε να καταστρέψει άκαιρα τη Βαβυλώνα αλλά αυτό δεν επιτράπηκε. Αν κατέρρεε η Βαβυλώνα, θα παρέσερνε και το σύστημα της Αιγύπτου, που συντηρούνταν από την αντιπαλότητα. Ο Θεός έστρεψε τους Αιγυπτίους προς την εξωτερική πλευρά κι αποτέλεσμα αυτού ήταν να μην καταλυθεί το σύστημα της Βαβυλώνας αλλά να δημιουργηθεί ένα διαφορετικό.

Η μινωική Κρήτη είναι το δεύτερο στη σειρά πώμα, που στηρίζεται μόνο στα δύο προηγούμενα βήματα. Η Βαβυλώνα συντηρεί το σύστημα της Αιγύπτου και μαζί με την Αίγυπτο το σύστημα το Μινωικό. Μέχρι στιγμής έχουμε όπως και στο Σχέδιο δύο

επεμβάσεις του Θεού· μία στη Βαβυλώνα και μία στην Αίγυπτο. Ο καθοδικό διάδρομος κι ο Μινωικός πολιτισμός είναι ανθρώπινα δημιουργήματα, εξαιτίας της ύπαρξης των συστημάτων και της γνώσης των Βαβυλωνίων και την Αιγυπτίων αντίστοιχα. Όλα αυτά τα στοιχεία αρχίζουν και αλληλοεπηρεάζονται, δημιουργώντας μία δυναμική που εμποδίζει τη γενική κατάρρευση. Η Αίγυπτος με τη γνώση της δεν επιτρέπει στους Βαβυλώνιους να νικήσουν τη δεισδαιμονία τους, επομένως δεν επιτρέπει την κατάρρευση του διαδρόμου. Η μινωική Κρήτη παγιδεύει τους Αιγυπτίους, που με τη γνώση τους προσπαθούν να δημιουργήσουν σύστημα ανώτερο. Αυτό γίνεται λόγω της δυνατότητας που έχει αυτό το σύστημα να μεταλλάσσεται χωρίς να χάνει τα χαρακτηριστικά του και' αυτόν τον τρόπο εκτονώνει τη δύναμη κάθε νέας πρότασης.

Ο Θεός επεμβαίνει για τρίτη φορά και γεννά τους Ιουδαίους. Αυτό ήταν αναγκαίο, γιατί έπρεπε ο καθοδικός διάδρομος να έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, μόνιμο βάθος και ν' αντέχει σε κάθε σεισμό, χωρίς να απειλείται με κατάρρευση. Αυτό γίνεται, επειδή οι Ιουδαίοι έχουν σχέση με τους Βαβυλώνιους και κινούνται στον ίδιο χώρο. Ο ηγέτης τους και μόνο παίρνει αιγυπτιακή γνώση που είναι η τελειότερη. Οι Βαβυλώνιοι έχουν πλέον αιγυπτιακή γνώση, χωρίς να ξεφεύγουν από τη Βαβυλώνα, ενώ οι Αιγύπτιοι αδυνατούν από τότε κι έπειτα να εξέλθουν από την πυραμίδα στην περίπτωση που θα χάσουν το φως τους. Ο Θεός μέσω όλων αυτών καταφέρνει να έχουν αναπτυχθεί οριακά τα συστήματα ξηράς και να μην απειλούνται από καμία δύναμη. Η Βαβυλώνα δεν καταρρέει εξαιτίας των Ιουδαίων από το εσωτερικό της, ενώ το μινωικό μοντέλο κάνει δυνατή την επαφή με τη θάλασσα. Η δυνατότητα επαφής με τη θάλασσα σημαίνει ότι δεν απειλείται το σύστημα από τη γνώση. Από τη στιγμή που η μινωική Κρήτη επιδιώκει ως σύστημα, αρχίζει και μεταλλάσσεται εξαιτίας της γνώσης και δεν απειλείται. Αυτή η περίεργη κατασκευή μπορεί πλέον ν' αγγίξει τη θάλασσα, που την απειλούσε όταν άρχισε η κατασκευή της.

Τέταρτη επέμβαση του Θεού και δωρεά των Επών. Οι άνθρωποι της πατριαρχίας με τη βοήθεια των Επών μπορούν να καταφέρουν μόνο ό,τι οι Αιγύπτιοι· να δομήσουν σύστημα, που να μην απειλείται από τη θάλασσα αλλά, χωρίς να έχει την ισχύ των ασιατικών. Ο Μυκηναϊκός πολιτισμός είναι το είδωλο του Μινωικού από την πλευρά της θάλασσας. Οι Αιγύπτιοι παγιδεύονται από τη μία πλευρά και κάποιιοι άλλοι, που δε γεννήθηκαν ακόμα θα παγιδευτούν από την άλλη, εφόσον από πίσω στέκεται η μεγάλη Αίγυπτος. Ο Θεός επιθυμεί να γεννηθούν οι Έλληνες κι αυτό είναι δυνατόν να γίνει μόνο, χωρίς να επέμβει άμεσα και τους τρομάξει. Η περίπτωση των Ελλήνων απαιτεί τους λεπτότερους των χειρισμών, γιατί ένα οποιοδήποτε σφάλμα είναι δυνατό να καταστρέψει τον κόπο χιλιάδων ετών. Η ποιότητα των Επών εξασφαλίζει αυτήν τη

λεπτότητα, επειδή τα Έπη δίνουν τη δυνατότητα σε κάποιον να θεωθεί. Αυτή η Θέωση είναι επικίνδυνη για το Σχέδιο, γιατί είναι προϊόν γνώσης και όχι απλά αποτέλεσμα που προκύπτει εξαιτίας του σεβασμού της ανθρώπινης φύσης. Αυτός, που θεώνεται είναι επικίνδυνος, γιατί συνδέεται με το Θεό, που έχει δομήσει τα προηγούμενα συστήματα· άρα τα απειλεί. Δεν είναι επομένως ο άνθρωπος, που θα σεβαστεί τη ζωή και θ' απολαύσει τον έρωτα, μ' αποτέλεσμα να υποτιμηθεί από τα συστήματα. Οι άνθρωποι αυτής της γνώσης πρέπει θεωρητικά να έχουν τη δυνατότητα Θέωσης ενώ πρακτικά να επιδίδονται στο κυνήγι της δόξα που οδηγεί στη θυσία.

Τα Έπη καταφέρνουν να δημιουργούν τις παραπάνω συνθήκες κι αποτέλεσμα αυτού είναι η δημιουργία της Κιβωτού. Η Κιβωτός είναι ένα σύστημα χαλαρό, που βαστά τους Έλληνες ενωμένους και δεν επιτρέπει σ' αυτούς να απειλούν, ούτε τη θάλασσα ούτε την έρημο. Ο Έλληνας γνωρίζει ότι η Θέωση είναι δυνατή μακριά από τη διαφθορά των συστημάτων και παρ' όλ' αυτά προσπαθεί να την απολαύσει στα πλαίσιά τους. Επιλέγει να πραγματοποιήσει το αδύνατο, εφόσον δεν υπάρχουν αυτές οι δυνατότητες. Το αμέσως επόμενο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο Θεός είναι ότι, ενώ το σύστημα ξηράς αγγίζει τη θάλασσα, η Κιβωτός θα πρέπει να το προσεγγίσει από την πλευρά που δε θα το απειλεί. Αν οι Έλληνες κατευθύνονταν απευθείας προς τη Βαβυλώνα θα διαλυόταν το σύστημα της κι ο παγκόσμιος εξελληνισμός θα οδηγούσε στις ελληνικές λύσεις των πόλεων κρατών. Η Κιβωτός έπρεπε ν' αγγίξει την Αίγυπτο και γι' αυτό ήταν απαραίτητα τα είδωλα. Ο Μινωικός και Μυκηναϊκός πολιτισμός λόγω ομοιότητας έκαναν δυνατή τη σύνδεση των Ελλήνων με το σύστημα ξηράς. Η φιλοσοφία σ' αυτήν την περίπτωση δε νικά το σύστημα, γιατί η αντίθετη τάση είναι η γνώση του Θεού, που δόθηκε στους Αιγυπτίους. Το τρίτο πώμα στηρίζεται στο δεύτερο κι είναι δυνατή η συνύπαρξη μέσα στον περιορισμένο χώρο της ανατολικής Μεσογείου του συνόλου των κοσμοθεωριών. Η δημοκρατική Αθήνα συνυπάρχει σ' απόσταση αναπνοής με την Αίγυπτο και τη Βαβυλώνα, χωρίς να απειλεί. Οι Έλληνες σέβονται τα συστήματα, γιατί φοβούνται την Αίγυπτο. Αν δεν υπήρχε αυτή, θα απομυθοποιούσαν τα πάντα και θα διέλυναν τη Βαβυλώνα. Ο Θεός μέσω των περσικών πολέμων δημιουργεί την απαιτούμενη αντιπαλότητα ώστε οι Έλληνες να εγκαταλείψουν κάθε προσπάθεια διάλυσης των συστημάτων. Από εκείνη την περίοδο και πέρα οι Έλληνες αδυνατούν να σκεφτούν πέρα από τα όρια που έχει θέσει ο Θεός και συνδέουν τη φιλοσοφία με το σύστημα. Αυτό ήταν απαραίτητο, γιατί ο Θεός στην αμέσως επόμενη φάση θ' αναζητούσε την επέκταση. Η επέκταση αυτήν είναι δυνατή με τη γέννηση του Υιού του Θεού.

Σ' αυτό το σημείο είναι χρήσιμο να διευκρινίσουμε ότι Υιός του Θεού είναι ο άνθρωπος γενικά, αλλά κι ένας άνθρωπος συγκεκριμένος. Απ' αυτό προκύπτει αυτό, που

αναλύσαμε στο Μυστικό Σχέδιο. Ένας λαός, που έχει τη γνώση του Υιού, είναι στο σύνολό του Υιός. Το ένα δεν αποκλείει το άλλο. Ο Θεός γεννά τον Υιό Του δύο φορές μέσω δύο διαφορετικών λαών εξαιτίας των διπλών ιδιοτήτων του Υιού. Η ιδιομορφία σ' αυτήν την περίπτωση είναι ότι τα Έπη δίνουν τέτοια γνώση, ώστε αυτός, που την παίρνει να έχει χαρακτηριστικά Υιού. Ο Υιός ως άνθρωπος και Υιός ως λαός μόνο στην περίπτωση των Ελλήνων έχουν κοινή γνώση. Ο Αλέξανδρος κι ο απλός Έλληνας είχαν την ίδια παιδεία κι ήταν Υιοί. Η βασιλική ιδιότητα του Αλεξάνδρου ήταν το χαρακτηριστικό που τον ξεχώριζε από τους υπολοίπους.

Στην περίπτωση των Ιουδαίων αυτό δε συμβαίνει. Η ίδια μητέρα γεννά τους Ιουδαίους και το Χριστό αλλά υπάρχει διαφορά τεράστια στη γνώση. Αυτό είναι απαραίτητο, γιατί υπάρχουν διαφορετικές απαιτήσεις από τον κάθε λαό. Ο Θεός επιθυμούσε την εργασία του ελληνικού λαού ως σύνολο μέσα στις δομές. Στην περίπτωση των Ιουδαίων απαιτούσε την εργασία του Υιού με την ανθρώπινη μορφή προστατεύοντας τ' αρχικά χαρακτηριστικά του λαού. Ο Θεός επιθυμούσε ν' αλλάξει κλίμακα κι αυτό θα ήταν δυνατό μόνο με την εμφάνιση ενός εξαιρετικά μεγάλου σε μέγεθος Υιού. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι το πρόβλημα είναι να γεννηθεί ένας λαός με γνώση, ώστε ν' αποκτήσει χαρακτηριστικά ενός ανθρώπου.

Αυτό είναι τρομερά δύσκολο στην περίπτωση των Ελλήνων, γιατί η γνώση του καθενός προσφέρει βαθμούς ελευθερίας, που απαγορεύουν τέτοιου είδους πρακτικές. Ο Υιός ως άνθρωπος πείθεται να θυσιαστεί. Ο Υιός ως λαός δύσκολα. Αυτό είναι δυνατόν να επιτευχθεί μόνο μέσω της δημιουργίας παραδόσεως που ωθεί τους ανθρώπους σε κοινές απόψεις και κοινές πρακτικές. Οι Έλληνες μισούσαν την παράδοση και γνώριζαν τον κίνδυνο που αυτήν προκαλούσε. Ο Θεός παρακάμπτει αυτό το πρόβλημα μέσω των περσικών πολέμων. Οι περσικοί πόλεμοι παγιδεύουν του Έλληνες, γιατί δημιούργησαν τη μισητή παράδοση. Από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα ήταν θέμα χρόνου η παγίδευσή τους. Ο Θεός προετοιμάζει μεθοδικά τη γέννηση του Υιού Του κι ενισχύει τη Μακεδονία. Ο χαλαρός ελληνικός κόσμος στον οποίο ο κάθε Έλληνας είχε δυνατότητα Θέωσης είναι έτοιμος ν' αποκτήσει τη μονολιθικότητα που απαιτεί το Σχέδιο. Η Γη προετοιμάζεται να δεχτεί το πελώριο σώμα του Υιού του Θεού. Το σώμα γίνεται ορατό το 337 π.Χ. κι ο αναγνώστης θα πρέπει να θυμάται αυτήν τη χρονολογία. Εκείνο το χρόνο ο Φίλιππος ο βασιλιάς της Μακεδονίας αποσπά από τους Έλληνες την υποστήριξη τους στην εκστρατεία εναντίον της Βαβυλώνας. Η Αθήνα της δημοκρατίας δέχεται το νεαρό Αλέξανδρο με τιμές βασιλιά. Ο νεαρός βασιλιάς ήταν μόλις 18 ετών. 18 = Πτώμα = Ουαί = Χξς. Ο ελληνικός κόσμος βρίσκεται κάτω από την εξουσία του βασιλιά της Μακεδονίας κι ακολουθεί τη βούλησή του. Βασιλεύς της Μακεδονίας = 99

= Μαινόμενος Διόνυσος. Βασιλεύς των Ελλήνων = 80 = Αθάνατος άνθρωπος = Στρατηγός αυτοκράτωρ. Οι Έλληνες εγκαταλείπουν τη θάλασσα κι επιτίθενται στη Βαβυλώνα. Αγνοώντας τον κίνδυνο μπλέκονται στις δομές της και προσπαθούν να δομήσουν σύστημα εκμεταλλεόμενοι τη γνώση τους. Ο Αλέξανδρος αποθεώνεται και πεθαίνει. Όμως αυτό που μένει είναι η κοσμοκρατορία, έστω και σ' εμβρυακή μορφή, έστω και χαλαρή. Ο Αλέξανδρος με την απουσία του δημιούργησε ένα τεράστιο πρόβλημα, εφόσον δημιούργησε έναν ισχυρότατο θρόνο κάτω από την εξουσία του οποίου βρισκόταν και η Αθήνα. Το σύστημα της Μακεδόνικης αυτοκρατορίας είναι η δεύτερη πυραμίδα και το ύψος της κορυφής της είναι στο επίπεδο του θαλάμου της βασίλισσας. Οι Έλληνες παγιδεύονται κι εγκαταλείπουν τη θάλασσα υπηρετώντας το σύστημα. Η εργασία τους είναι ο εξωραϊσμός του έργου του Αλεξάνδρου και η καλλιέργεια ενός τύπου παιδείας, που διατηρεί τον άνθρωπο στο σύστημα αλλά, χωρίς να τον σκοτώνει. Κατά τη διάρκεια των ελληνοιστικών χρόνων της Αλεξάνδρειας χτίζεται ο διάδρομος, που φαίνεται σαν ανοδικός.

Όπως βλέπει ο αναγνώστης πρώτα μπαίνουν τα πώματα και μετά χτίζεται ο διάδρομος. Εκεί που υπήρχε θάλασσα και η μετακίνηση γινόταν μέσω πλοίου, έγινε διάδρομος. Από εκείνη τη στιγμή όλοι οι λαοί της αυτοκρατορίας έχουν το δικαίωμα να παίρνουν γνώση και θεωρητικά να κινούνται στον ανοδικό διάδρομο. Λέμε θεωρητικά, γιατί οι πονηροί άνθρωποι διαιωνίζοντας τις τοπικές παραδόσεις, διατήρησαν τους λαούς στον καθοδικό διάδρομο. Η εμφάνιση του Αλεξάνδρου παγίδευσε το σύνολο των λαών που ανέμεναν το Μεσσία κι ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και οι Αιγύπτιοι της τέλειας γνώσης. Οι Αιγύπτιοι παγιδεύτηκαν γιατί δε γνώριζαν το Μυστικό Σχέδιο, που βασίζεται στην επανάληψη και πίστεψαν ότι είδαν αυτό που προετοιμάστηκαν να δουν. Αυτό που προετοιμάστηκαν να δουν ήταν αυτό, που ήταν αποτυπωμένο στα σύμβολά τους" τον ταύρο με τη Σελήνη στα κέρατά του. Ο ταύρος είναι ο άντρας, που σκορπάει το φως της Σελήνης. Ταύρος = 27 = Όφης = Άνδρας = Άρσεν, ενώ, Σελήνη = 34 = Έλληνες = Κιβωτός = Μακεδόνας. Δε γνώριζαν ότι ο Θεός αυτόν τον ταύρο τον γέννησε για να τον θυσιάσει υπέρ της Σωτηρίας των ανθρώπων. Νόμιζαν ότι ήταν ζωντανός, ενώ αυτός ήταν εσφαγμένος. Μεσσίας, που κάνει πολέμους, δε νοείται. Το τραγικό ήταν ότι ούτε μετά το θάνατό του δεν αντιστάθηκαν. Δεν πολέμησαν ούτε τους γελοίους τούς διαδόχους, που διατηρούσαν τη νεκρή εικόνα του Αλεξάνδρου για να εξουσιάζουν. Ταύρος εσφαγμένος = 75 = Χρυσός μόσχος = Αλέξανδρος ο Μακεδών = Έλληνας Μεσσίας = Βασιλεύς της Γης, ενώ, Νεκρός ταύρος = 60 = Κοσμοκράτορας = Μέγας Βασιλεύς = Καρδιά της Γης.

Ο Θεός σ' αυτό το σημείο δεν επεμβαίνει καθόλου κι αφήνει τους Έλληνες να εκμεταλλευτούν την αναγνώριση των Αιγυπτίων προς όφελος τους. Δουλεύουν μέρα και νύχτα για να δομήσουν ένα σύστημα που θα τους ευνοεί απόλυτα. Ακολουθώντας τη φιλοσοφία του Αριστοτέλη διατηρούν τον καθοδικό διάδρομο και τελειοποιούν τον ανοδικό. Ο τελευταίος είναι η ασφάλεια τους, εφόσον διατηρούνται πάντα κοντά στην κορυφή έχοντας τη δυνατότητα να ξεφύγουν από το σύστημα, αν για τον οποιονδήποτε λόγο χάσουν τα δικαιώματά τους. Υπολογίζουν βέβαια χωρίς τον ξενοδόχο, που σ' αυτήν την περίπτωση έχει άλλα στο μυαλό του. Εκείνη την εποχή με τη δυνατότητα που έδινε η παγκόσμια γνώση οι Έλληνες απέκτησαν την παιδεία, που τους επιτρέπει να πετούν. Δυνατότητα πτήσης σημαίνει ότι αποδέχεται κάποιος το σύστημα ξηράς αλλά ως πνεύμα μπορεί και πλησιάζει το Θεό. Δεν είναι δηλαδή ανάγκη να μπει εκ νέου στη θάλασσα.

Οι Έλληνες δημιούργησαν αυτού του είδους την παιδεία κι εξασφάλισαν τη δυνατότητα να ξεφεύγουν όποτε θέλουν από το λαβύρινθο του βήματος τέσσερα. Ο μόνος κίνδυνος που ήταν δυνατό να προκύψει, ήταν από την εγκατάλειψη των βασικών ελληνικών αρχών που έδινε αυτή η παιδεία. Ποτέ δεν πρέπει Έλληνας να βαστά πνευματικά δικαιώματα, αν δεν θέλει να πεθάνει. Αυτός που δίνει συμβουλές είναι ο Δαίδαλος κι αυτός που πρέπει ν' ακούει ο Ίκαρος. Ποτέ ο Έλληνας δεν πρέπει να πετά ψηλά και ν' απειλείται από τον Ήλιο και ποτέ το αντίθετο, εφόσον υπάρχει θάλασσα. Οι Έλληνες εκείνης της εποχής έμπαιναν όποτε ήθελαν στον ουρανό, εφόσον η πυραμίδα σ' εκείνο το σημείο είχε άνοιγμα. Αν ο Αλέξανδρος άφηνε πνευματικά δικαιώματα οι Έλληνες θα εγκατέλειπαν το σύστημα και δε θα εργάζονταν γι' αυτό. Δεν άφησε όμως και σ' εκείνο το σημείο δημιουργήθηκε ένα άνοιγμα, που εκείνη τη στιγμή ήταν το υψηλότερο σημείο της νέας πυραμίδας.

Η νέα πυραμίδα είναι αυτή του συστήματος των ελληνιστικών βασιλείων και χαρακτηριστικό της είναι ότι, ενώ είναι έργο του Υιού του Θεού, δεν έχει αρκετό ύψος και είναι ασθενής· το ύψος είναι εξαρτώμενο της κλίσης της πλευράς κι οριακή κλίση έχει μόνο το σύστημα της Βαβυλώνας. Η κλίση συνδέεται με την εξουσία. Όσο πιο σκληρή εξουσία τόσο μεγαλύτερη κλίση, εφόσον είναι δυνατό να επιτευχθούν μεγαλύτεροι κι υψηλότεροι στόχοι, που είναι πιθανόν να μην είναι αποδεκτοί απ' όλους. Η κλίση αυτής της πυραμίδας είναι αποτέλεσμα της ύπαρξης των Ελλήνων και του ανοίγματος που υπάρχει στην κορυφή. Η εξουσία δεν μπορεί να πάρει οριακές αποφάσεις, γιατί οι Έλληνες είναι δυνατό να ξεφύγουν από την πυραμίδα και να την καταστρέψουν. Ο Θεός αυτά τα γνωρίζει και μεγαλοφυώς δημιουργεί τη Ρώμη και την ισχυροποιεί. Μία πόλη από το πουθενά βρίσκεται σε ελάχιστο χρόνο σε θέση να

διεκδικεί την κοσμοκρατορία. Δεν έχει ούτε γνώση ανάλογη των Ελλήνων ούτε σύστημα ανάλογο της Ασίας. Ισχύς της είναι η αδυναμία της πυραμίδας, που ρέει δίπλα στον Ευφράτη, που σ' αυτήν την περίπτωση έχει κι ελληνική γνώση. Ευφράτης = 36 = Παιδεία = Δαίδαλος.

Η πυραμίδα αυτήν είναι ετοιμόρροπη και η ισχύς της Ρώμης πειρασμός. Είναι πειρασμός και για τους Ρωμαίους και για τους Έλληνες. Οι Ρωμαίοι έχουν την ευκαιρία να γίνουν πλούσιοι, χωρίς να εργαστούν. Οι Έλληνες έχουν την ευκαιρία να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σ' ένα σύστημα αρκετά ισχυρότερο από το καταρρέον. Ο οριζόντιος διάδρομος είναι το μήκος της μετακίνησης της πυραμίδας που έκτισε ο Αλέξανδρος, για να αγγίξει η κορυφή της τη Ρώμη. Οι Έλληνες πέφτουν θύματα, γιατί δεν αντιλαμβάνονται την παγίδα. Όσο κινούνται στον ανοδικό διάδρομο βρίσκονται πάντα κοντά στο άνοιγμα της πυραμίδας και άρα στη Βασιλεία των Ουρανών. Όταν δέχονται να υπηρετήσουν τη Ρώμη μπαίνουν στο διάδρομο, που οδηγεί στο θάλαμο της βασίλισσας. Σ' αυτόν το διάδρομο όπως και μέσα στο θάλαμο δεν υπάρχει άνοιγμα. Αυτό συμβαίνει γιατί οι Έλληνες γίνονται δούλοι των Ρωμαίων. Όταν υπηρετούν τον Αλέξανδρο, υπηρετούν τους εαυτούς τους κι επομένως έχουν δικαίωμα απόφασης. Όμως όταν υπηρετούν τους Ρωμαίους, τις αποφάσεις τις παίρνουν οι Ρωμαίοι που δεν έχουν καμία διάθεση αυτοκατάργησης και καμία δημοκρατική παράδοση.

Σ' αυτήν τη φάση ο Θεός πετυχαίνει να περάσει την εξουσία στα χέρια των Ρωμαίων, ώστε στην επόμενη φάση αυτοί να έχουν εξουσία και όχι οι Έλληνες. Η πυραμίδα αυτή δεν είναι ιδιαίτερα ασθενής αλλά ούτε και ισχυρή. Αυτό συμβαίνει, γιατί βρίσκεται στο βήμα τέσσερα αλλά οι Έλληνες υπάρχουν έστω και χωρίς εξουσία" άρα μπορούν να διαφύγουν. Οι Έλληνες ουσιαστικά δεν απειλούνται από κανέναν, εφόσον η αυτοκρατορία υπάρχει εξαιτίας της γνώσης τους. Από τη μικρή πυραμίδα της Βαβυλώνας, όπου φωστήρας ήταν η Αφροδίτη μέσω του Αλεξάνδρου, πήγαμε στην πυραμίδα της Ρώμης, όπου φωστήρας είναι η Σελήνη. Η Σελήνη δεν απειλεί τους Έλληνες κι είναι δυνατό να μπουν στη Βασιλεία των Ουρανών.

Πέμπτη και τελευταία επέμβαση του Θεού είναι η γέννηση του Χριστού. Ο μέγας Χριστός ο Υιός του Θεού, ο πιο ισχυρός, ο πιο ευφυής άνθρωπος που πάτησε το πόδι Του πάνω στη Γη. Κανένας δεν επηρέασε τη ζωή του ανθρώπου όπως ο Χριστός. Ότι υπάρχει, είτε καλό είτε κακό, τ' οφείλουμε σ' Αυτόν που αγάπησε τον άνθρωπο όσο κανένας άλλος. Περιγράφοντας την πυραμίδα είδαμε τι συμβαίνει στην κορυφή και δε μελετήσαμε τη βάση. Η εξουσία άφησε εκ του πονηρού τους λαούς να διατηρούν τις παραδόσεις κι αυτό σήμαινε ότι τους άφηνε να περιφέρονται στον καθοδικό διάδρομο.

Η ισχυρότερη παράδοση είναι αυτή των Ιουδαίων. Αν οι λαοί περιφέρονται στο διάδρομο, οι Ιουδαίοι είναι εγκλωβισμένοι στο λάκκο. Αυτοί επιλέχθηκαν από το Θεό, για να δώσουν την ισχύ που απαιτούσε η κατασκευή ως θείο έργο. Ανάμεσα σ' αυτούς γεννιέται ο Κύριος των κυρίων ο Υιός του Ανθρώπου, ο Χριστός, σ' ανύποπτο χρόνο ανάμεσα σε φτωχούς κι απείρως μακριά από τα παλάτια της Ρώμης. Ο νεαρός αυτός Ιουδαίος έχει την υπέρτατη γνώση. Γεννιέται στο λάκκο και διατυπώνει το Λόγο, που είναι δυνατό να λυτρώσει τον άνθρωπο, όπου κι αν βρίσκεται. Έχει τέτοια ισχύ, ώστε μόνος Του και χωρίς καμία βοήθεια από ανθρώπους τρυπά την πυραμίδα κι ανοίγει διάδρομο, που ενώνει το λάκκο με το επίπεδο της Ρώμης και των Ελλήνων. Το φρέαρ δεν είναι δουλεμένο από ανθρώπους κατά τρόπο ανάλογο με τους διαδρόμους, γιατί είναι έργο του Χριστού και λόγω δικαιωμάτων δεν επιτρέπεται στους ανθρώπους ν' αγγίζουν το Λόγο Του. Το φρέαρ είναι απλά ένα άνοιγμα. Δεν είναι διάδρομος στον οποίο μπορεί κάποιος να περιφέρεται. Ο Ιουδαίος μπορεί μέσω αυτού να λυτρωθεί και ν' ανέβει στο επίπεδο στο οποίο διεκδικείται η Βασιλεία των Ουρανών. Έχοντας τη δυνατότητα ν' ανέβει σ' αυτό το επίπεδο, έχει ταυτόχρονα τη δυνατότητα να επιλέξει μεταξύ του συνόλου των επιλογών. Είναι επιλογή του πλέον αν θα περιφέρεται στο λάκκο ή στον ανερχόμενο διάδρομο και στην προέκτασή του που είναι η μεγάλη στοά. Ο Έλληνας αντίθετα, εξαιτίας αυτού του Λόγου που συνοδεύεται από δικαιώματα, κινδυνεύει, γιατί αν μπει στο φρέαρ γκρεμίζεται στο λάκκο. Δεν είναι διάδρομος, ώστε η γνώση να προστατεύει τον άνθρωπο. Αν κάποιος μπει μέσα στο φρέαρ δεν μπορεί να πιαστεί από πουθενά, εφόσον δεν επιτρέπεται.

Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι, αν ο Έλληνας δεχτεί το Λόγο του Χριστού, εξαιτίας των Αποστόλων υποχρεώνεται να εξιουδαϊστεί. Πάει κατ' ευθείαν στο λάκκο. Δε γίνεται λίγο Ιουδαίος, εφόσον κατανοεί περισσότερα. Είτε κατανοεί είτε όχι, ακολουθεί τους ίδιους, που είναι Ιουδαίοι. Όπως βλέπει ο αναγνώστης το φρέαρ έχει διπλή σημασία και θα δούμε πώς λειτουργεί. Λυτρωτικό είναι για τους Ιουδαίους και καταδικαστικό για τους Έλληνες.

Ο Χριστός ήταν γεννημένος Άνωθεν κι αυτό σημαίνει ότι κινήθηκε από πάνω προς τα κάτω, όταν δεν ήταν ορατός. Από τη στιγμή που γεννιέται Ιουδαίος ανάμεσα στους Ιουδαίους, και άρα στον κάτω κόσμο, αρχίζει και κινείται αντίθετα διδάσκοντας στην Ιουδαία. Από το λάκκο ξεκινά μία πορεία ζωής και βαδίζει προς την αποθέωση. Φτάνει στο σημείο που όρισε ο Αλέξανδρος και σταυρώνεται. Φεύγει κι Αυτός προς τον Πατέρα Του όπως ο Αλέξανδρος. Η διαφορά όμως είναι ότι ο Χριστός είναι Κύριος των πάντων κι έχει δικαίωμα εξουσίας. Στην οριακή στιγμή πριν από τη Σταύρωση ακολουθείται από δούλους Ιουδαίους κι αφήνει δικαιώματα. Αυτά τα δύο έχουν ως αποτέλεσμα ο Κύριος

των κυρίων να μη σφραγίζει το άνοιγμα, αλλά τους ουρανούς, και τη βασιλεία τους την ορίζει όπως θέλει ο Ίδιος. Ο ακανής ουρανός παίρνει τέλεια χαρακτηριστικά αλλά ορίζεται απόλυτα. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι εφόσον ο Θεός έδωσε στους ανθρώπους τη γνώση των εννοιών, όπως θάνατος, Αιώνιος Ζωή, Κόλαση, κάτω κόσμος κλπ. μόνο με τη γνώση Του αυτά αποφεύγονται ή κατακτούνται. Μέχρι τότε οι άνθρωποι χρησιμοποιώντας γνώση, είτε από αυτήν του Θεού είτε τη δική τους, προσέγγιζαν την αλήθεια σε διάφορες αποστάσεις. Οι Έλληνες εξασφάλισαν την παρουσία τους στην κορυφή, επειδή είχαν τη δυνατότητα να έχουν την ελάχιστη δυνατή απόσταση από την αλήθεια. Όλες αυτές οι προσεγγίσεις από τη στιγμή που δίνονται στον κόσμο ως παιδεία, είναι τύποι ουρανών και ο φιλόσοφος φωστήρας. Ο Υιός Κύριος δημιουργεί με την εμφάνισή Του πρόβλημα σ' αυτό ακριβώς το σημείο. Είναι κάτοχος της γνώσης της αλήθειας και την παραδίδει. Από εκείνο το σημείο κι έπειτα δεν έχει νόημα η προσέγγιση. Το άνοιγμα δεν κλείνει από τη στιγμή που υπάρχει επαφή με την αλήθεια. Το νέο στοιχείο όμως είναι ότι δεν εξέρχεται κάποιος απ' αυτό το άνοιγμα στους ουρανούς, αλλά εισέρχεται σ' έναν απόλυτα προσδιορισμένο χώρο. Υπάρχει ο θάνατος ή ο κάτω κόσμος ως έννοια, αλλά όπως την ορίζει πλέον απόλυτα ο Υιός Κύριος. Οι Έλληνες δεν μπορούν να βγουν από την πυραμίδα αναπτύσσοντας προσωπική άποψη. Δεν τους αφαιρείται η δυνατότητα να κατακτήσουν τη Βασιλεία των Ουρανών αλλά αυτή είναι πλέον σαφέστερα ορισμένη. Από τον ανοδικό διάδρομο ο άνθρωπος καταλήγει σ' αυτήν, αλλά έχει τη μορφή της μεγάλης στοάς, που από τα δεδομένα είναι μέσα στην πυραμίδα. Κανένας δεν μπορεί να βγει έξω από την πυραμίδα. Το μοναδικό πλεονέκτημα των Ελλήνων είναι πλέον η δυνατότητα να πλησιάσουν το θάλαμο του Βασιλέως αλλά αυτό είναι πλέον χωρίς ουσία, εφόσον την εξουσία την έχει ο Κύριος. Το να έχει κάποιος την γνώση να ελέγχει τον βασιλιά και να προσδιορίζει τα όρια της εξουσίας του στα κανονικά επίπεδα είναι πρακτικά άχρηστο όταν αυτός δεν έχει την εξουσία.

Το μόνο πράγμα, που ήταν δυνατό να σώσει τους Έλληνες εκείνη την εποχή, ήταν η συμβουλή του Δαιδάλου. Ο Ίκαρος όμως μέθυσσε και παράκουσε. Ίκαρος = 34 = Έλληνες. Οι Έλληνες δε στάθηκαν μακριά από τον Ήλιο και καταστράφηκαν. Θεός Ήλιος = 61 = Αντίχριστος = Άκρατος οίνος. Φωστήρας Ήλιος = 77 = Υιός του Ανθρώπου = Θεός Διόνυσος, ενώ, Κύριος του Ηλίου = Πνευματικά δικαιώματα = Οικοδεσπότης = 70 = Χάραγμα του θηρίου. Αν οι Έλληνες έμεναν συμπαγείς και δεν εγκατέλειπαν τον ανοδικό διάδρομο, τίποτε το αρνητικό δε θα συνέβαινε γι' αυτούς. Οι Απόστολοι με τα δικαιώματα τους θα εκχριστιάνιζαν τους ανθρώπους της βάσης και θα εγκατέλειπαν την κορυφή. Οι Έλληνες όμως ακολούθησαν τη μοίρα του Υιού του Θεού

και πέθαναν. Αυτό έγινε επειδή ο Χριστός έδωσε δικαιώματα και το Λόγο Του σε Ιουδαίους. Τους ονόμασε καθαρούς και τους ανέβασε στο επίπεδο των Ελλήνων. Έλληνες = 34 = Καθαροί.

Οι Έλληνες πήραν τον οίνο και μέθυσαν, εφόσον ακολούθησαν Ιουδαίους. Οι Ιουδαίοι βλέπουν τον κόσμο ανάποδα. Κάνουν ακριβώς τ' αντίθετα απ' αυτά που πρέπει. Νομίζουν ότι, όταν χαίρονται θυμώνει ο Θεός. Νομίζουν ότι, όταν ερωτεύονται, αμαρτάνουν. Γι' αυτό είναι ο λάκκος σαν ανεστραμμένη αίθουσα. Η παγίδα είναι ότι οι Ιουδαίοι μαθητές δεν εγκατέλειψαν τον ιουδαϊσμό, όταν έφτασαν στο επίπεδο των Ελλήνων. Βρίσκονταν στο σημείο από το οποίο ο ανοδικός θάλαμος οδηγεί είτε στη Βασιλεία των Ουρανών είτε στο φρέαρ της αβύσσου. Βλέποντας τον κόσμο ανάποδα επέστρεψαν στο λάκκο νομίζοντας ότι κατακτούν τη Βασιλεία των Ουρανών. Οι Έλληνες υπερεκτιμώντας τη γνώση τους ακολούθησαν. Νόμισαν ότι θα σταματούσαν όπου ήθελαν καθορίζοντας από μόνοι τους το επίπεδο στο οποίο θα ζούσαν. Γκρεμίστηκαν στο λάκκο κι έγιναν Ιουδαίοι. Από εκείνο το σημείο δεν ξαναγυρνά κάποιος στην κορυφή, γιατί δεν το επιτρέπουν οι δούλοι.

Όλοι οι Έλληνες όμως δεν ήταν δυνατό να παγιδευτούν και γι' αυτό ο Θεός ανέλαβε να τους παγιδεύσει. Μετακινεί το κέντρο εξουσίας από τη Ρώμη στη Νέα Ρώμη. Παραδίνει την εξουσία στους Έλληνες και τους ξαναεκμεταλλεύεται. Καθώς γεύονται εκ νέου την εξουσία, προσπαθούν να την αυξήσουν. Οι πατέρες της εκκλησίας αναλαμβάνουν να δουλέψουν το στόμιο του φρέατος της αβύσσου, ώστε να είναι ελκυστικό και όχι αποκρουστικό. Εκείνη την εποχή δομείται τέλεια κι ο θάλαμος του Βασιλέως. Μέχρι το 800 μ.Χ. δεν είχε μένει ούτε ένας Έλληνας, που να περιφέρεται στον ανοδικό διάδρομο. Η εξουσία ξαναπερνά στα χέρια της Ρώμης και το σύνολο των ανθρώπων μέχρι τη Γαλλική Επανάσταση περιφέρεται στον καθοδικό διάδρομο και στο λάκκο, χωρίς να απειλεί τη δομή. Το μόνο που επιδιώκεται από εκείνο το σημείο κι έπειτα είναι η επέκταση της βάσης στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη.

Επειδή η γνώση είναι εγκλωβισμένη μέσα στην πυραμίδα, το ύψος της εξαρτάται μόνο από την επιφάνεια έδρασής της. Οι άνθρωποι έχουν πλέον τη δυνατότητα να γίνουν Θεοί και νέα γνώση δεν είναι δυνατό ν' αυξήσει το ύψος. Το οριακό ύψος το πετυχαίνει ο Θεός με την επέκταση και την οριακή κλίση. Αυτό γίνεται, γιατί ο Ιουδαίος Χριστός ξαναγυρνά την κοινωνία στο βήμα της Βαβυλώνας. Οι πλευρές της πυραμίδας δεν έχουν πλέον κλίση 26 μοιρών στην οποία δίνει ο Υιός εξουσία. 26 = Υιός. Η κλίση είναι η κλίση, που έχει δοθεί στην αρχική πυραμίδα της Βαβυλώνας. Ο λιθοξόος κι αρχιτέκτων δίνει την οριακή κλίση, εφόσον αυτός ενδιαφέρεται μόνο για τη βέλτιστη

κατασκευή και όχι για τους ανθρώπους. 51 = Λιθοξόος = Κεφαλή γωνίας = Υπερίωνας. Όλους αυτούς τους αιώνες οι άνθρωποι υποφέρουν προσπαθώντας είτε ν' ανέβουν στη Βασιλεία των Ουρανών περνώντας το θυσιαστήριο είτε να παραμείνουν στο υψηλό επίπεδο που κατέκτησαν, χωρίς να γκρεμιστούν από τους δούλους. Φρέαρ της αβύσσου = 73 = Θυσιαστήριον = Αδώνιδος κήποι = Αχιλλεύς πτέρνα = Κάτω κόσμος του Θεού. Μέσα στο φρέαρ βρίσκονται και βασανίζονται οριακά οι δούλοι, που όμως αγνοώντας το βασανισμό τους εμποδίζουν τους ανθρώπους να λυτρωθούν. Το σπήλαιο, που υπάρχει στο φρέαρ είναι αυτό που ο Χριστός ονομάζει σπήλαιον ληστών. Σπήλαιον Ληστών = 74 = Βασιλεία του κόσμου = Καινή Ιερουσαλήμ = Υποχρεωτική αγαμία = Κλείς της αβύσσου = Παρθενικός υμνός. Η τελική σύνθεση των πυραμίδων είναι πλέον η πυραμίδα της Αιγύπτου και είναι η τελική κατασκευή.

Ενώ χρησιμοποιήθηκε ο Ευφράτης της μεταβλητής γνώσης, οριακά ο ποταμός είναι ο Νείλος = 35, εφόσον οριακά ο φωστήρας είναι ο Ήλιος. Ο Θεός έκτισε την πυραμίδα δίπλα στο Νείλο και η κατασκευή ήταν τέλεια. Επέλεξε την Αίγυπτο(ς) = 38 = Έρημος κι έκτισε το σύστημα του Ηλίου. Ύψωσε στην έρημο Σημεία μεγάλα και τέρατα = 77 = Φωστήρας Ήλιος = Αρχή της κτίσεως. Ο Θεός ύψωσε στην άβυσσο τον “όφι τον αρχαίο”, για να μπορεί ο άνθρωπος να ζήσει στο μέλλον ως Θεός. Θυσίασε τον Υιό Του, ώστε να γίνει μέσω της θυσίας των ανθρώπων τεράστιος και πανίσχυρος, ώστε, όταν αναστηθεί, τα ίδια χαρακτηριστικά να πάρει ο καθένας από εμάς. Έδωσε ιδιότητες στον Υιό, που οδηγούν σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Πυραμής = Βασιλεύς = 39. Πυραμίδα = 35 = Κύριος. Εμφανίστηκε ο Βασιλεύς και κατόπιν ο Κύριος. Πυραμής του Ηλίου = 74 = Βασιλεία του κόσμου = Βασιλεύς του Ηλίου. Πυραμίδα του Ηλίου = Οικοδεσπότης = 70 = Κύριος του Ηλίου. Πυραμής της Αιγύπτου = 87 = Κύριος των Ιουδαίων, ενώ, Πυραμίδα της Αιγύπτου = 83 = Υιός της απωλείας. Το σύνολο των όσων περιγράψαμε μέχρι εδώ και αφορούν την δόμηση της πυραμίδας θα τα δούμε σχηματισμένα για να διευκολυνθεί ο αναγνώστης στην κατανόηση των όσων συνέβησαν.

ΣΧΗΜΑΤΑ

Σχήμα - α**Γη**

Σε πρώτη φάση υπάρχουν τα δεδομένα της Δημιουργίας. Υπάρχουν οι άνθρωποι με πλήρως ανεπτυγμένα τα χαρακτηριστικά τους και ένας άγνωστος Θεός.

Σχήμα - β**Θάλασσα**

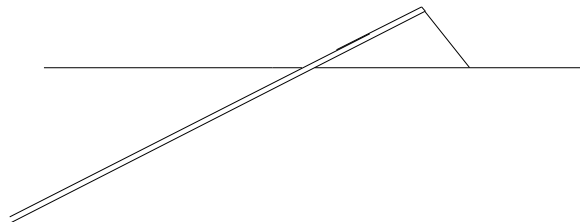
Σ' αυτήν τη φάση έχουμε τη λήψη γνώσης περί Θεού από τον άνθρωπο και συμβαίνει αυτό που οι Γραφές ονομάζουν "προπατορικό αμάρτημα". Είναι ο πρώτος κατακλυσμός και είναι καθοριστικός.

Σχήμα - γ**Θάλασσα****Γη****Ευρώπη****Ασία**

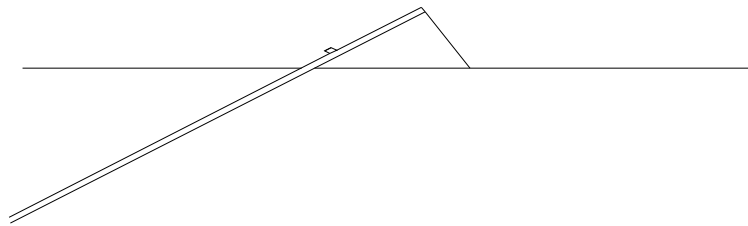
Αποτέλεσμα αυτού του κατακλυσμού είναι η δημιουργία σύνθετων φαινομένων, που οφείλονται στις ιδιομορφίες των χώρων που δόθηκε η γνώση. Ο χώρος της Ευρώπης παραμένει υπό συνθήκες κατακλυσμού, ενώ ο χώρος της Ασίας, λόγω Ευφράτη κλπ, αναπτύσσει διαφορετικά χαρακτηριστικά, που οδηγούν στη δημιουργία συστήματος.

Σχήμα - δ**Έρημος****Ασία**

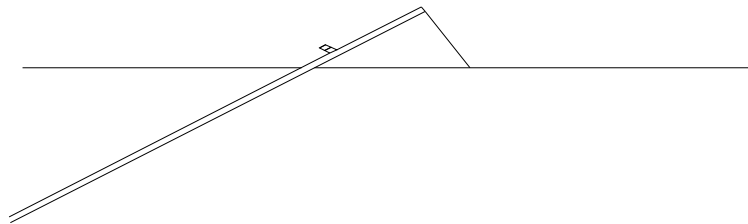
Σ' αυτήν την περίπτωση μελετάμε μόνον την Ασία, εφόσον η Ευρώπη δεν αλλάζει χαρακτηριστικά. Στην Ασία λόγω της γνώσης που δόθηκε και της ανάγκης ύπαρξης εξουσίας για την πραγματοποίηση των έργων υποδομής, αποσύρονται τα νερά και αυτό που απομένει είναι η έρημος. Έρημος είναι το σύνολο των ανθρώπων που έχουν μία συγκεκριμένη άποψη και δεν δρουν αυτόβουλα. Αυτοί οι άνθρωποι είναι δυνατό να εξουσιαστούν και αποτελούν την πρώτη ύλη για τη δόμηση συστήματος.

Σχήμα - ε

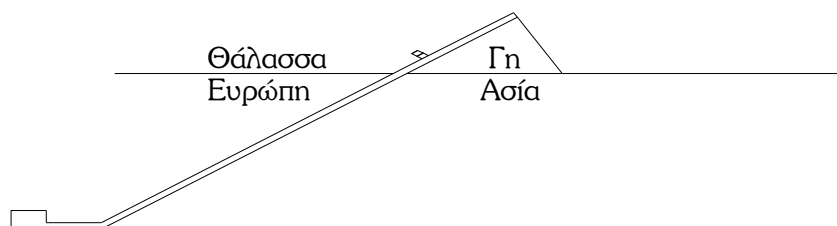
Οι υψηλοί στόχοι του συστήματος, συνδυαζόμενοι με την αθλιότητα των εξουσιαστών, δομούν την πρώτη πυραμίδα, που είναι αυτή της Βαβυλώνας και εδράζεται στην Ασία. Για τη διατήρηση της ισχυρής δομής της είναι απαραίτητο ακόμα και η έρημος να εξαφανιστεί από το εσωτερικό της. Απ' αυτήν την ανάγκη ξεκινά το σκάψιμο μέσα στην γη, που αποτελεί τον καθοδικό διάδρομο.

Σχήμα - z

Μέσω του Αιγυπτιακού πολιτισμού τοποθετείται το πρώτο πώμα, που οδηγεί στη δόμηση του ανοδικού διαδρόμου.

Σχήμα - n

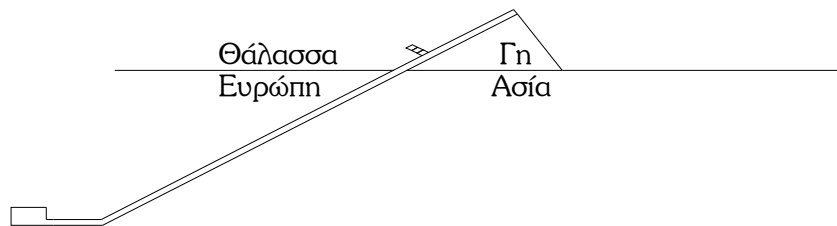
Το ίδιο συμβαίνει με την ανάπτυξη του Μινωικού πολιτισμού.

Σχήμα - θ

Ο Θεός δίνει γνώση στους Ιουδαίους, ώστε ο καθοδικός διάδρομος να γίνει ισχυρότατος και να χτιστεί ο λάκκος με απόλυτα χαρακτηριστικά. Η κατασκευή αυτή είναι δυνατό να έρθει σε επαφή με τη θάλασσα, χωρίς να καταστραφεί. Το λεπτό σημείο εδώ είναι ότι η μεν κατασκευή δεν κινδυνεύει, αλλά δε μπορεί ταυτόχρονα να επηρεάσει και τη θάλασσα.

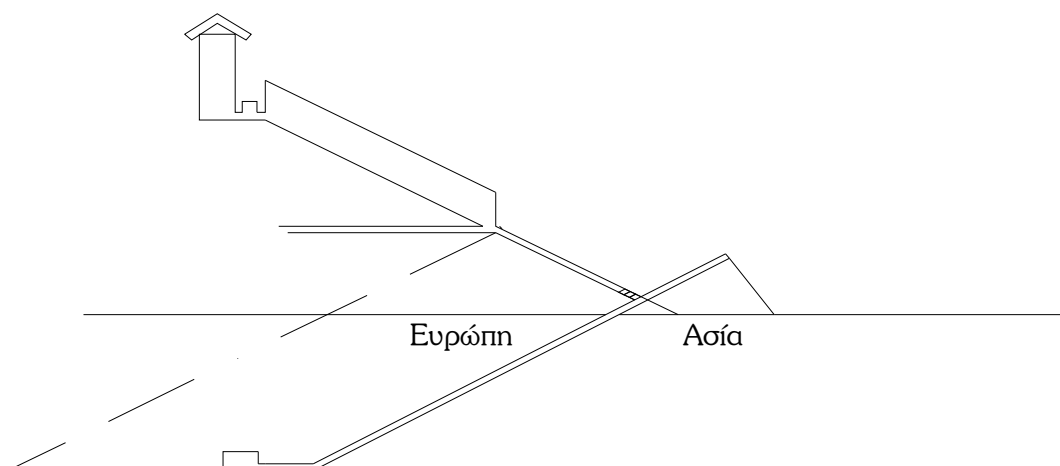
Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι δε μπορεί να επεκταθεί πέρα από τα προσδιορισμένα όριά της.

Σχήμα - 1

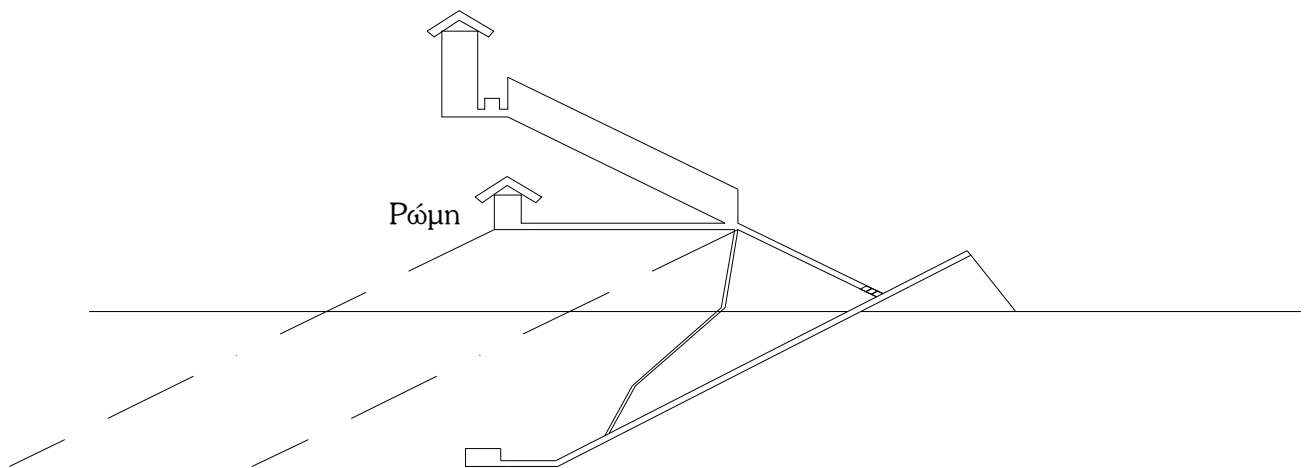
Μέσω της δωρεάς των Επών δημιουργείται η κιβωτός, που είναι ένα χαλαρό από πλευράς εξουσίας σύστημα, αλλά τόσο ισχυρό, που είναι αδύνατο να εξαφανιστεί. Αυτή η κιβωτός, λόγω της Αιγύπτου και των περσικών πολέμων, συνδέεται με το σύστημα ξηράς και σταθεροποιείται ως το τρίτο πώμα.

Σχήμα - κ

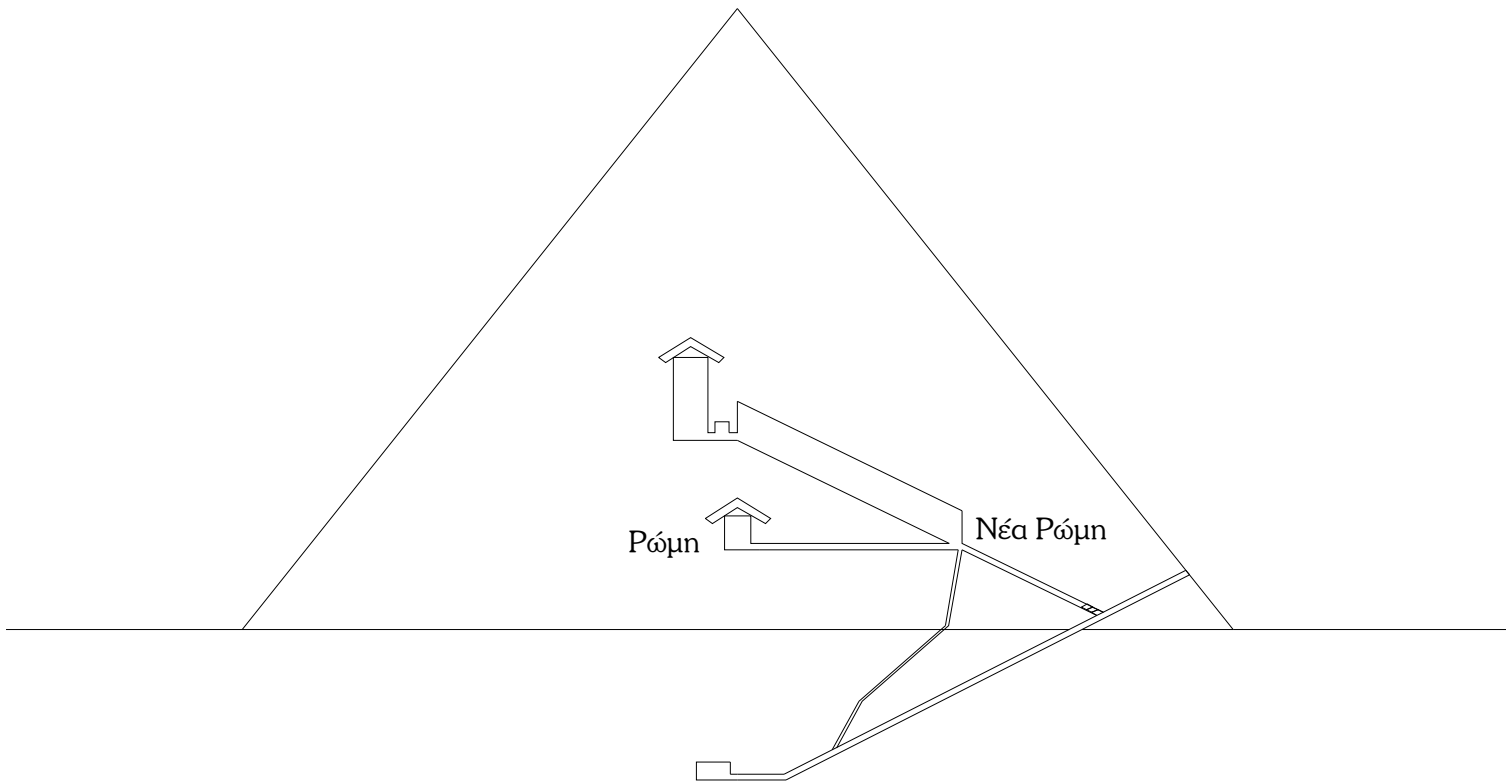

Η γέννηση του Αλεξάνδρου είναι καθοριστική σ' αυτό το σημείο. Αποθεώνεται ο ίδιος και δημιουργεί το θάλαμο του Βασιλέως στον ουρανό. Η Βαβυλώνα είναι η χήρα βασίλισσα που ασκεί την εξουσία, που είναι η εμβρυακή μορφή της κοσμοκρατορίας. Οι Έλληνες ως λαός ακολουθούν τον Αλέξανδρο και χρίζουν τον ανοδικό διάδρομο, εντάσσοντας σε ένα χαλαρό σύστημα και χώρους της θάλασσας.

Σχήμα - λ

Δημιουργείται η Ρώμη και η πυραμίδα μετακινείται παράλληλα, ώστε η εξουσία ν' ασκείται μέσα από το θάλαμο της βασίλισσας. Αυτό που επιτεύχθηκε μέχρι αυτό το σημείο, είναι η μετακίνηση του συστήματος στο χώρο της Ευρώπης. Η χαλαρή εξουσία είναι εξουσία που ασκείται μέσα στο χώρο της βασιλείας. Αυτό που πρέπει να συμβεί είναι να εμφανιστεί Κύριος, ώστε αυτά τα χαρακτηριστικά να γίνουν απόλυτα και η εξουσία να γίνει τύπου Βαβυλώνας. Εκείνη την εποχή γεννιέται ο Ιησούς και δημιουργεί το φρέαρ της αβύσσου.

Σχήμα - μ

Η κοσμοκρατορία περνά στη Νέα Ρώμη και ό,τι δημιούργησε ο Αλέξανδρος παίρνει τέλεια και πανίσχυρα χαρακτηριστικά. Οι θάλαμοι ισχυροποιούνται και λαμβάνουν οριακές διαστάσεις. Ο ουρανός και η παιδεία επίσης. Το 800 μ.Χ. είναι η καθοριστική χρονολογία, γιατί το σύνολο του χώρου της βασιλείας λαμβάνει χαρακτηριστικά οίκου και η εξουσία είναι τύπου

Βαβυλώνας. Το σύνολο του χώρου ελέγχεται απόλυτα και ο Κύριος εξουσιάζει Γη και ουρανό. Κύριος = Πυραμίδα = 35.

Η πυραμίδα είναι η μεγάλη κατάθεση του Θεού και το αποτέλεσμα της Θυσίας του Υιού. Μεγάλη πυραμίδα = 60 = Μέγας Βασιλεύς = Κοσμοκρατορία = Χιτών άρραφος = Καρδιά της Γης, ενώ, Μεγάλη πυραμίδα = Αιώνιον πυρ = Διδακτοί του Θεού = Υιοί του Θεού = 56.

Αυτό που μένει να δούμε είναι τι απομένει να γίνει, ώστε ο άνθρωπος να απολαύσει τους καρπούς των κόπων του. Αυτό βέβαια με τη γνώση του Μυστικού Σχεδίου αλλά και με βάση τη λογική είναι εύκολο να ειπωθεί. Θα πρέπει να γεννηθεί ο Υιός του Θεού και να πάρει την εξουσία λυτρώνοντας τους ανθρώπους. Η σημερινή αθλιότητα είναι αποτέλεσμα της εξουσίας της πόρνης. Οι άνθρωποι περιφέρονται μέσα στους διαδρόμους της πυραμίδας αλλά την εξουσία τη φέρουν δούλοι, που ωθούν την πόρνη σε πορνεία. Η εξουσία του παγκοσμίου συστήματος ασκείται στο επίπεδο που ορίζει ο διάδρομος του θαλάμου της βασίλισσας και λόγω των δικαιωμάτων είναι αδύνατο να εισέλθουν στη μεγάλη στοά οι άνθρωποι ως σύνολο. Η πόρνη δεν είναι δυνατό να νικηθεί εκ των κάτω. Θα πρέπει να οδηγηθεί σε σφάλμα, ώστε να δημιουργηθούν οι απαραίτητες συνθήκες. Το σφάλμα όπως είδαμε σχετίζεται με τους Έλληνες. Μετά τη Γαλλική Επανάσταση άρχισαν να γεννιούνται Έλληνες κι αυτό ήταν απόλυτα ελεγχόμενο. Αυτό που συνέβη μέσα στην πυραμίδα ήταν το σύστημα μέσω του συστήματος της παιδείας να βοηθά ορισμένους να ξεφύγουν από το λάκκο. Η ιδιομορφία σ' αυτήν την περίπτωση είναι ότι όλοι αυτοί δεν μπορούν ν' ανέβουν στο ύψος που απαιτεί η διεκδίκηση της Βασιλείας των Ουρανών, μέσω του φρέατος, εφόσον ο Λόγος του Χριστού προστατεύεται.

Όλοι αυτοί κινούνται ανοδικά αλλά με ρυθμούς απελπιστικά αργούς, που κάνουν την πορεία αυτήν πορεία ζωής. Ανεβαίνουν αντίθετα στον καθοδικό διάδρομο και ξεφεύγουν από τη θρησκοληψία. Μέχρι αυτό το σημείο φτάνουν όλοι όσοι έχουν τη βασική παιδεία της Δύσης. Από εκείνο το σημείο κι έπειτα απαιτείται εξαντλητικός κόπος και θυσία. Πρέπει να διαπεραστούν τα τρία γρανιτικά πώματα, που είναι πανίσχυρα. Αυτά τα πώματα αντιπροσωπεύουν το σύνολο της γνώσης που δίνεται στον άνθρωπο στο ανώτατο επίπεδο παιδείας. Παίρνει γνώση περί Θεού ώστε να μην κινείται προς την έξοδο και να παγιδεύεται σαν τους αρχαίους Αιγυπτίους. Κατ' αυτόν τον τρόπο παγιδεύεται στη λογική του συστήματος και παίρνει σταθερή κατεύθυνση προς τα άνω. Όταν το κατορθώνει αυτό το σύστημα δεν απειλείται, γιατί είναι αδύνατον, όταν οι

συνθήκες δεν είναι ιδανικές, να προκύψει οτιδήποτε. Ο Έλληνας της Δύσης καθυστερεί υπερβολικά μέχρι να αγγίξει το δεύτερο γρανίτη κι είναι ουσιαστικά άχρηστος όταν παίρνει τη γνώση των Ελλήνων. Δεν έχει δυνάμεις να κινηθεί στον ανοδικό διάδρομο αλλά κι όταν τις έχει, διαπιστώνει ότι δεν τον συμφέρει ν' απειλήσει τα αδύναμα πνευματικά δικαιώματα τους τέλους του ανοδικού διαδρόμου. Ενώ αυτά τα δικαιώματα είναι ανίκητα στο φρέαρ και το κάνουν απροσπέλαστο, στην περίπτωση του ανοδικού διαδρόμου αυτό δε συμβαίνει. Εκ του πονηρού οι Έλληνες της Δύσης φράσσουν το διάδρομο στους ομοεθνείς τους και τους παγιδεύουν. Περνούν το γρανίτη και γίνονται οι ίδιοι γρανίτης για τους επόμενους. Γρανίτης = 42 = Χοίροι = Εθνικοί.

Εδώ το σύστημα έκανε το σφάλμα ότι προσπάθησε να ελέγξει έναν αμιγώς ελληνικό χώρο όπως το ελληνικό κράτος μέσω αυτής της πρακτικής. Αυτό είναι αδύνατο γιατί οι Έλληνες δεν ακολουθούν πορεία ζωής μέχρι τον εξελληνισμό τους. Όταν όλοι περνούν τους γρανίτες με ευκολία, ποιοι θα τους εμποδίσουν; Το σφάλμα ήταν που επιτράπηκε σ' ένα λαό να έχει αφετηρία τον τρίτο γρανίτη και ν' αγγίζει τον ανοδικό διάδρομο. Οι Δυτικοί παίρνουν υπεραξία, όταν παίρνουν το ρόλο του γρανίτη, ενώ οι Έλληνες και ειδικά οι νέοι είναι πρακτικά αδύνατον ν' απολαύσουν σαν σύνολο τέτοιου είδους προνόμια. Οι Έλληνες της Δύσης βρίσκονται ψηλότερα από τους ομοεθνείς τους στον τομέα της γνώσης και δεν επιτρέπουν την απειλή. Αντίθετα στην Ελλάδα τα πάντα είναι συγκεχυμένα. Ειδικά σήμερα, εν έτη 1994, η γελοιότητα των "εκλεκτών", Ελλήνων είναι εμφανής σ' όλα τα επίπεδα. Αντί να σπρώχνουν το λαό προς τα πίσω στεκόμενοι μπροστά του, σέρνονται από πίσω του όπως τα βαρίδια στα πόδια των σκλάβων. Προσπαθούν να καθυστερήσουν ένα λαό, που ήδη άρχισε την πορεία του.

Σ' αυτό το σημείο αποκαλύπεται και το ερώτημά μας για την απόλαυση των κόπων. Ο λαός αυτός μπορεί να γεννήσει τον Υιό που τον ενσαρκώνει και στη συνέχεια να εξομοιωθεί μ' αυτόν όπως στην περίπτωση του Αλεξάνδρου. Μεσσίας από την πλευρά των Ιουδαίων δεν μπορεί να γεννηθεί, γιατί τα ζώα θα τον εξοντώσουν. Το φρέαρ είναι πορεία, που ο καθένας πραγματοποιεί μόνος του και γι' αυτό κινδυνεύει. Όμως στην περίπτωση του ανοδικού διαδρόμου τα πάντα είναι διαφορετικά. Αν ένας κινηθεί προς τα επάνω αμέσως ακολουθεί ο λαός και το λαό τον ακολουθούν λαοί. Αυτός που θα γεννηθεί είναι ο Μεσσίας, που θα πρέπει να είναι παρθένος γιατί ακολουθεί γάμος. Παρθένος Μεσσίας = 93 = Νεανίσκος Μεσσίας = Κορυφή της πυραμίδος. Αυτός θ' ανεβεί πάνω στην κορυφή της πυραμίδας ελκύοντας όλους τους ανθρώπους προς αυτήν. Το μυστήριο αυτού του ανθρώπου είναι ότι πρέπει να γεννηθεί έχοντας υπάρξει στη Γη και άρα έχοντας γεννηθεί. Θα γεννηθεί αυτός για τον οποίο υπάρχουν στοιχεία ότι έχει ήδη γεννηθεί. Ο Υιός του Ανθρώπου θα πρέπει να γεννηθεί τη στιγμή που εμείς

γνωρίζουμε ότι ο Χριστός ήταν αυτός. Αν γεννιόταν ο Χριστός ξανά θα ήταν αυτός ο παρθένος. Τι συμβαίνει; Η λύση του μυστηρίου βρίσκεται στο μύθο του Διονύσου. Οι άνθρωποι είδαν το Διόνυσο γιατί απέβαλε η μητέρα του πριν συμπληρωθεί ο χρόνος κύησης. Ενώ ο άνθρωπος πρέπει να συμπληρώσει εννέα μήνες στην κοιλιά της μητέρας του ο Διόνυσος εμφανίστηκε στη Γη άκαιρα και θα δούμε πώς. Υιός του Ανθρώπου = Θεός Διόνυσος = 77 = Εξακόσια εξήκοντα εξ.

Το σύνολο του μυστηρίου βρίσκεται στο διπλό τοκετό, που είναι την πρώτη φορά φυσικός ενώ τη δεύτερη αφύσικος. Ο Θεός Διόνυσος είναι ο Υιός του Θεού και γεννιέται απ' Αυτόν και τη Σοφία Του. Όταν δίνει γνώση ο Θεός γεννιέται ο Υιός Του. Όταν έδωσε τα Έπη ο Θεός γεννήθηκαν οι Έλληνες κι επομένως ο Υιός Του. Γέννησε το θηλυκό σύστημα τους Έλληνες κι ο Θεός τον Υιό Του δίνοντάς Του όμως την τελική μορφή, εφόσον Τον γεννά άνθρωπο. Οι Έλληνες ως Υιός, λόγω προέλευσης, εφόσον δεν γεννιούνται από το Θεό Κύριο, δεν έχουν την τελική μορφή κι απ' αυτό προκύπτουν τα προβλήματα. Ο Υιός έχει τέλεια και ατελή χαρακτηριστικά ταυτόχρονα. Τα τέλεια τα κατέχει ο Υιός ως άνθρωπος, που είναι ο Αλέξανδρος, και τα ατελή ο Υιός ως λαός, που είναι οι Έλληνες. Η Σεμίλη = 35 = Εκκλησία = Ολυμπιάδα = Ευρώπη = Όλυμπος, γέννησε τους Έλληνες γεννώντας ταυτόχρονα και τον εκφραστή τους, που ήταν ο Αλέξανδρος και άρα ο Δίας. Η χρονολογία που αναφέραμε πιο πάνω ως σημαντική είναι το 337 γιατί υπάρχει ταυτόχρονα ένας ελληνικός κορμός κι ένας ήρωας, που ενσαρκώνει τον κορμό. Η Σεμίλη γεννά τον κορμό, που είναι ο Υιός του Θεού σε μεγάλη κλίμακα κι ο Θεός τον Αλέξανδρο. Η εικόνα του Ασιατή Αλεξάνδρου, που είναι η εικόνα του Δία, εξοντώνει τη Σεμίλη και οι Έλληνες μπαίνουν άκαιρα στο σύστημα, που είναι δυνατό να τους εξοντώσει. Το βρέφος είναι ο ελληνικός λαός, που ενσαρκώθηκε από τον Αλέξανδρο και πέθανε εξαιτίας της εικόνας του.

Σ' αυτό το σημείο τελειώνει ο τοκετός από το θηλυκό σύστημα και το βρέφος κινδυνεύει, αν δεν επέμβει ο Θεός. Το πρώτο πράγμα που κάνει ο Θεός είναι να προστατεύσει το βρέφος με κισσό από το πυρ, που καίει τον κόσμο εκείνης της εποχής. Ο Θεός αλλάζει την κλίμακα και πάλι, αφαιρώντας την ιδιότητα του Υιού από λαό και αποδίνοντάς την και πάλι σε άνθρωπο. Γεννιέται ο Χριστός στον κάτω κόσμο των Ιουδαίων, που σ' άλλη περίπτωση, όπως λέει ο Ίδιος στον Πιλάτο δε θα συνέβαινε. Ο Υιός δεν κινδυνεύει από το πυρ, εφόσον Κισσός = 43 = Κάτω κόσμος. Ακολουθεί την πορεία του στον κάτω κόσμο και μετά τη Σταύρωση αποθεώνεται. Με την ανθρώπινη μορφή παίρνει τη μορφή του Δία και προσπαθεί να σώσει το βρέφος. Το βρέφος σώζεται μόνο, όταν η γνώση του δεν καταστρέφεται. Η γνώση καταστρέφεται, όταν δίνεται άκαιρα και δεν προσφέρει τίποτε.

Ο Χριστός δίνει πνευματικά δικαιώματα σ' ανθρώπους, που δεν απειλούν τη γνώση με ερμηνεία άκαιρη κι απλά τη μεταφέρουν. Ο Δίας προστατεύει το βρέφος μέσω των πνευματικών δικαιωμάτων, ώσπου να συμπληρωθεί ο χρόνος κύησης. Μηρός του Διός = 70 = Πνευματικά δικαιώματα. Το βρέφος όμως είναι νεκρό αυτό το διάστημα. Είναι ο χρόνος που πρέπει ο Υιός να μείνει στην καρδιά της Γης. Υιός αγαππητός = Θείο βρέφος = 61 = Νεκρός Θεός = Νεκρόν βρέφος = Αντίχριστος. Σ' αυτό το διάστημα είναι νεκρός κι επομένως είναι ο πρωτότοκος των νεκρών και Βασιλεύς της Βαβυλώνας. Πρωτότοκος των νεκρών = 90 = Κύριος των ανθρώπων = Βασιλεύς της Βαβυλώνας = Εξακόσια εξήκοντα έξι έτη. Εξακόσια εξήκοντα έξι = 77 = Θεός Διόνυσος, και Χξς = 18 = Πτώμα. Οι τρεις ημέρες που ο Χριστός αναφέρει είναι οι τρεις μήνες, που είναι απαραίτητοι για τη συμπλήρωση του χρόνου του τοκετού. Μήνας = Ημέρα = 24. Κάθε μήνας έχει 666 χρόνια, εφόσον το θηρίον θα καθίσει στο θρόνο του σ' αυτό το διάστημα. Θηρίον = 42 = Ιησούς. Όταν νικηθεί το θηρίον το κόκκινον κι επομένως τα πνευματικά δικαιώματα θα εμφανιστεί ο Υιός. Αυτό θα γίνει όταν ανοίξει ο μηρός του Πατέρα Του και άρα όταν υπάρξει δωρεά. Η δωρεά αυτή θα γίνει το 1994 που είναι το τέλος του ένατου μήνα. Απ' αυτό μπορούμε να βρούμε το χρόνο που έγινε η σύλληψη αλλά και το χρόνο που έγινε η αποβολή εφόσον γνωρίζουμε τις εμφανίσεις του Υιού. $9 \times 666 = 5994$. Το Σχέδιο εξελίσσεται για περίπου 6000 χρόνια. Η σύλληψη έγινε το βράδυ του 3996 π.Χ. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να βρούμε το χρόνο της αποβολής. Αποβολή με ελπίδες επιβίωσης για το βρέφος, πριν τη συμπλήρωση του πέμπτου μήνα, είναι αδύνατο να γίνει, γιατί το έμβρυο έχει φοβερές ατέλειες. Το έμβρυο μοιάζει με βρέφος μετά τον πέμπτο μήνα. Έμβρυο = 26 = Υιός, Βρέφος = 33. Ο πέμπτος μήνας συμπληρώνεται το 670 π.Χ.

Το έμβρυο εκείνη την εποχή είναι ορατό μόνο στην Ευρώπη και φτάνει στην τελειότερή του μορφή τον "χρυσό αιώνα" της Αθήνας. Στα μέσα του έκτου μήνα οδηγείται σε αποβολή η Σεμίλη. $670-333=337$. Το βρέφος αποκτά κορμό τεράστιο και βούληση ανθρώπου. Αποβάλλεται στο χώρο της Ασίας κι είναι ορατό απ' όλον τον κόσμο. Το υπόλοιπο του έκτου μήνα αφήνεται να πεθάνει και η ιδιότητα του Υιού σβήνει. Ο Θεός αναλαμβάνει να το σώσει βάζοντάς το στον έβδομο μήνα που είναι το έβδομο βήμα της ανθρωπότητας. Αυτός ο μήνας αρχίζει το 4 π.Χ. που είναι η χρονιά που εμφανίστηκε ο Χριστός στη Γη. Ο Χριστός δε γεννήθηκε στον κόσμο των Ιουδαίων, παρά έπεσε σ' αυτόν από τον άνω κόσμο. Από εκεί τον πήρε ο Πατέρας Του και τον έβαλε στο μηρό Του. Όλα αυτά υπάρχουν μέσα στην πυραμίδα ως στοιχεία και τα περισσότερα έχουν βρεθεί από τους ανθρώπους. Αυτό βέβαια που έχει σημασία είναι ότι ο χρόνος ωρίμανσης έφτασε και η ανθρωπότητα έχει τη γνώση αλλά και την υποδομή να πάρει το

σύνολο της δωρεάς και να προστατεύσει το κεφάλαιό της. Να προστατεύσει τη γνώση και το σύστημα που δίνει αξία σ' αυτήν τη γνώση.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του ΥΔΡΟΧΟΟΥ